

Εδρεύετο

ΤΕΥΧΟΣ 83

ΒΗΜΑ

*«Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή
ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει.
Και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ,
δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα»*

Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 11/25

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

Β' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

ΕΤΟΣ 21° • ΦΥΛΛΟ 83°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με e-mail ή με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

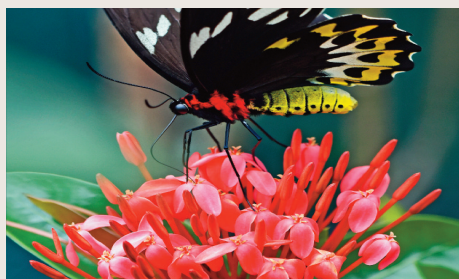
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Φωτογραφία εξωφύλλου: David Clode (Unsplash)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ουκρανία, η αρχή του τέλους;

Ιωάννης Γρίζος.....1

Άνοιξη του 2022

Ανδρέας Νικολόπουλος.....2-3

Ο Αστήρ ο λαμπρός και ορθρινός

Ο Λυχνιοφόρος.....4-5

«Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο...» (Ιωάν.1/14)

Κώστας Μπελούκας6-7

Η Πρώτη Αιτία - Νόημα - Σκοπός - Ηθική

Μάνος Δαμιανάκης8-9

Εκτός των 36 δικαίων και

ο κύριος Άντον Σμιντ του Θεού

Ιωάννης Γρίζος10-11

«Τα λόγια του Αγίου δεν τα έκρυψα»

Γιάννης Πασπαλλής.....12-13

Όταν χρειάζεσαι να εφοδιασθείς

με καινούργια δύναμη

Ελεύθερο ΒΗΜΑ.....13

Εδουάρδος Μακαριάν

Κατερίνα Μιζεράκη14-15

Η ζωή της εξορίας στη Βόρεια Κορέα

Απόδοση/επιμέλεια Τζένιφερ Τζακ16

Ποιος άλλος; (ποίημα)

Δημήτρης Τοράκης17

«Πολύ ισχύει η δέηση του δικαίου

που γίνεται ένθερμα» (Ιάκ.5/6)

Ελεύθερο ΒΗΜΑ.....18

Καθώς ο Μωσής...

Αλέξανδρος Δαδάς18-19

Σίμων ο Κυρηναίος

Σπύρος Πορτινός20

Μαζί Σου (ποίημα)

Βασιλική Μαρκεσίνη.....οπισθόφυλλο

ΟΥΚΡΑΝΙΑ. Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ;

Αγαπητοί, οι σκέψεις μας απλώνονται αυτό τον καιρό στο σκηνικό της θλίψης και της οδύνης που συνέχει όλη την ανθρωπότητα σχετικά με το μακελειό στην Ουκρανία.

Σήμερα, 80 χρόνια μετά τους φρικτές επινόησης και λειτουργίας θαλάμους αερίων, τα κρεματόρια του Χίτλερ, του Χίμλερ, του Γκαίριγκ και του Χάιντριχ, καθώς και όλου εκείνου του εσμού των Ναζιστών, τα λάβαρα της ειρήνης μπήκαν και πάλι στα σεντούκια των συμφερόντων και οι σημαίες κατέβηκαν ντροπασμένες.

Ο θρησκευόμενος κατ' όψη και ενόπιον των καμερών σταυροκοπούμενος πρόεδρος της Ρωσίας, Πούτιν, σύγχρονος «τσάρος πασών των Ρωσιών» καταστρέφει ένα ανεξάρτητο κράτος, την Ουκρανία, κόβοντας κομμάτια - κομμάτια τμήματά της με τη μέθοδο του σαλαμιού.

Καθώς ποτάμια αιμάτων ποτίζουν τη γη της και ανθρώπινες ζωές όλων των ηλικιών χάνονται τραγικά στο σφαγείο αυτό, οι απροκατάληπτες συνειδήσεις της παγκόσμιας οικογένειας βρίσκονται σε οδύνη. Ταυτόχρονα αποκαλύπτεται το απόστημα του ψεύδους και της προπαγάνδας εκατέρωθεν. Ο ένας κόσμος προσπαθεί να λοβοτομήσει τον απέναντί του και αντιθέτως. Να ποδηγετήσει και χειραγωγήσει τη σκέψη μας και την ύπαρξή μας, οικοδομώντας και επαναφέροντας και πάλι ενόπιον μας τον πόλεμο της προπαγάνδας που κυριαρχούσε πριν την έναρξη του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου και για δεκαετίες το κατοπινό διάστημα. Μας θυμίζει επίσης τον εφιαλτικό κόσμο του George Orwell, που αναδύεται στο βιβλίο του «1984». Όμως το απόστημα πια έχει σπάσει και έχει κακοφορμίσει. Η αλήθεια που απροσχημάτιστα κακοποιείται και αποκρύβεται δε μπορεί να κρυφτεί πιά.

Μέσα σ' αυτή την αιματηρή παραζάλη ποιος να φανταστεί ότι Τσετσένοι Μουσουλμάνοι στρατιώτες θα συνεργάζονταν με Ρώσους «χριστιανούς» στρατιώτες, κατ' εντολήν του προέδρου Πούτιν, για να εξοντώσουν αντιπάλους, αμάχους, γυναίκες και παιδιά. Κι απ' την άλλη πώς να μη θυμηθούμε φιλήσυχους μειονοτικούς πληθυσμούς που έχουν χτίσει τη ζωή τους στην Ουκρανία, να την βλέπουν να καταστρέφεται απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Τα προάστια του Κιέβου κατεστραμμένα, η Μαριούπολη - ελληνιστικό κέντρο - με 100.000 περίπου Έλληνες και 23 ελληνικά χωριά, ισοπεδωμένη, να υπάρχει πλέον μόνο στο χάρτη, η ιστορική Οδησός, σε ομηρία, περικυκλωμένη, να αναμένει με κομμένη την ανάσα την καταστροφή της. Και η Ουκρανία ολόκληρη, σαν σύγχρονη Ραχήλ του 21ου αιώνα, να κλαίει και να οδύρεται για τα τέκνα της. Στη νομική επιστήμη, στο Ποινικό Δίκαιο, υπάρχει ένα ρητό ανεπίδεκτο συμπληρώσεων, **«Αληθές δίκαιο είναι το δίκαιο εκάστης περιπτώσεως».**

Οι ευθύνες των δύο πλευρών είναι σίγουρα ανισοβαρείς, όμως υπάρχουν και υπήρχαν απ' το παρελθόν βαρύτατες. Με ένα άσβεστο μίσος μεταξύ των δύο λαών να τις τροφοδοτεί και να τις διογκώνει θανάσιμα μέχρι τις μέρες μας.

Τα γεγονότα, αγαπητοί, προειδοποιούν. Το έδαφος καλλιεργείται και λιπαίνεται για την αποκάλυψη, έλευση και αποδοχή ενός επίγειου μεσσία που θα φέρει την ειρήνη. Η προσδοκία των εθνών εκεί στοχεύει και αποβλέπει. Αλλά όταν θα κατεβάσει τη μάσκα του, θα αποκαλυφθεί το βδελυκτό πρόσωπο ενός δόλιου απατεώνα, του Αντίχριστου. Όμως, στην αντίπερα όχθη ο νικητής του Άδη και του Θανάτου, ο Ιησούς Χριστός, ορθώνεται άγρυπνος. Η Βίβλος μας διαβεβαιώνει: *«Διότι έτι ολίγον καιρόν, και θέλει ελθεί ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει...»* (Εβρ.10/37). Θα έρθει άλλη μια φορά να τον νικήσει και να τον καθυποτάξει υπό τους πόδας Του.

Ας νικήσει λοιπόν η φωνή Του πειστικά και παρήγορα για όλους εκείνους που πίστεψαν εις Αυτόν: *«Μη φοβού μικρόν ποίμνιον· διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να σας δώση την βασιλείαν»* (Λουκ. 12/32). Για όσους ακόμα μετεωρίζονται, ας αποφασίσουν το μεγάλο «ναι» στην πρόσκλησή Του, ενόσω υπάρχει το σήμερα. Και τέλος οι μεγάλοι της γης, αρχηγίσκοι, αρχηγοί, δικτάτορες και τύραννοι ας θυμηθούν: *«Τους περιπαιούντας εν τη υπερφανία δύναται να ταπεινώση (ο Κύριος)»* (Δανιήλ 4/37).

Πάσχα 2022. Ας προσευχόμαστε αδιαλείπτως αγαπητοί. Για Ουκρανούς, για Ρώσους, για όλους τους εμπλεκόμενους. Ο Παντοδύναμος Θεός να διαφυλάξει τη ζωή τους, να οδηγήσει σ' ένα τέλος αυτή την ανθρωποσφαγή και πολύτιμες ψυχές να κερδηθούν στον Ιησού Χριστό.

Ο Κύριος είναι εγγύς. Χαίρετε και ενδυναμούσθε εν τω κράτει της ισχύος Του.

**Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος**

ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 2022

Επανερχομαι με κάποιες σκέψεις στις φιλόξενες σελίδες του ΕΛ. ΒΗΜΑΤΟΣ. Σκέψεις για τον χρόνο που τρέχει, τρώγοντας λαίμαργα τα χιλιόμετρα και που συνεχώς με απόλυτο κυνισμό «ξεφορτώνει» από την πλάτη του επιβάτες για να τους παραδώσει σε άλλα χέρια. Σκέψεις για τον χρόνο που αδιάκοπα κάνει κύκλους, προκαλεί ζαλάδα, φέρνει αμηχανία, σπέρνει φόβο και εκτοξεύει απειλές. Για τον χρόνο που οβήνει ελπίδες, ξαναγεννάει καινούργιες, δίνοντας τελικά την ψευδαισθησι στους δύσμοιρους επιβάτες του ότι θα υπάρχει για πάντα, πως το ταξίδι δεν τελειώνει ή αργεί πολύ.

Και πράγματι το ταξίδι του χρόνου δεν τελειώνει. Οι επιβάτες του αλλάζουν και το θλιβερό είναι πως οι περισσότεροι ταξιδεύουν αμέριμνοι, αδιάφοροι, χωρίς να βλέπουν πόσο γρήγορα περνούν τα τοπία απ' το παράθυρο του τραίνου τους.

Αναρωτιέμαι, σαν απλός άνθρωπος, πόσο έχω συνειδητοποιήσει το ότι ο χρόνος, οι μέρες και οι στιγμές δεν μου ανήκουν. Άλλος μου τα παραχωρεί, άλλος θα μου τα στερήσει. Άλλος με έβαλε στο τραίνο της ζωής και άλλος θα με κατεβάσει. Ε! Τότε ας γίνει ό,τι είναι να γίνει; Ό,τι έχει γράψει η «μοίρα» μου; Είναι έτσι τα πράγματα; Είναι οι πόρτες και τα παράθυρα του τραίνου που ταξιδεύω κλειδαμπαρωμένα; Δεν έχει φως; Δεν ξέρω πού πηγαίνω; Δεν μου επιτρέπεται να σκεφτώ, να ρωτήσω, να μάθω, να διδαχθώ; «Βγαίνει» αυτό το ταξίδι χωρίς μεγάφωνα και ενημερωτικές ανακοινώσεις; Περνούν οι μέρες, τα χρόνια, γράφοντας συνεχώς χιλιόμετρα ταξιδεμένα, και είναι σωστό και άραγε λογικό να μην αναρωτιέμαι πού με οδηγεί το τραίνο, τι με περιμένει στο τέλος κι αν θα με υποδεχθεί κανείς; Είναι αλήθεια πως μια ζωή ταξιδιώτης θα είμαι. Αλλά για πού; Τι ξέρω για τον τελευταίο σταθμό της «αναγκαστικής» αποβίβασης;

Πόσες σκέψεις με μια δόση λύπης εξομολογούμαι πως πέρασαν από τον νου μου όταν κάποτε με το Μετρό έκανα τη διαδρομή Αιγάλεω - Αεροδρόμιο. Πόσοι ξεκινήσαμε, όσοι ανέβηκαν - κατέβηκαν και πόσοι έφτασαν εκεί που τελειώνει η διαδρομή! Και φυσικά δεν μιλώ για την καθημερινή διαδρομή του συρμού, αλλά για το άλλο τραίνο στο ταξίδι της ζωής.

Ναι, ο καθένας από εμάς ταξιδιώτης είναι. Αλλά από πού φεύγω; Είναι το ταξίδι μου ξεριζωμός; Είναι «μετανάστευση» για κάτι καλύτερο; Είναι ταξίδι για το ταξίδι; Μα πάντα έτσι δεν είναι; Δεν έχω πατρίδα, τόπο που μεγάλωσα, παιδικές αναμνήσεις, δεσμούς, επενδύσεις και φυτεμένα δένδρα; Κάποιος είπε, πολύ σωστά πιστεύω, πως ο άνθρωπος γερνάει όταν

τα όνειρά του γίνονται αναμνήσεις. Εγώ όμως, έχω ήδη διανύσει αρκετά χιλιόμετρα κι όχι πάντοτε με άνετο, γρήγορο και καθαρό τραίνο. Έχω δει όμορφα τοπία, μα και άσχημες, άνυδρες τοποθεσίες. Πράσινες κοιλάδες αλλά και γυμνές ρεματιές, θάλασσες, ποτάμια αλλά και έρημη γη. Ταξιδεύοντας ακόμη σκέφτομαι τι τελικά είναι σε τούτη τη γη που περπατάω, καλλιεργώ, ξεκουράζομαι. Σ' αυτή τη γη που κάποτε, αν δεν γίνει αλλιώς, θα αφήσω το σκηνώμά μου.

Μία μόνο λέξη έρχεται στον νου μου, η οποία όμως λείπει τόσα πολλά. Ξένος. Είμαι ξένος πλέον, πάροικος και παρεπίδημος. Μα χρειάστηκαν τόσες σκέψεις και χιλιόμετρα ταξιδιού για να το καταλάβω; Ναι, γιατί πρώτα δεν είχα φως, δεν γνώριζα το πώς και το γιατί. Το από «πού» και για «πού» τελικά. Ξένος; Στον ίδιο σου τον τόπο; Ανάμεσα σε γνωστούς και φίλους; Πάροικος μέσα σε περιουσία χαρτογραφημένη και νομικά κατοχυρωμένη;

Δεν ένιωθα πάντοτε έτσι, όσο ο νους και οι δραστηριότητές μου γύριζαν γύρω από τα «δικά μου» τα πόδια και οι συνθήκες μου με κρατούσαν κολλημένο στις καθημερινές επαναλήψεις, με τις όποιες χαρές και λύπες. Όταν όμως φωτίστηκε ο νους μου, άνοιξαν τα μάτια μου και η καρδιά μου και κατάλαβα πως τούτη εδώ η χώρα, η οποία μου έχει δώσει ταυτότητα, αυτός ειδικά ο τόπος που γεννήθηκα, μεγάλωσα και ζω, δεν είναι η πραγματική μου πατρίδα, ούτε ο πρώτος και ο τελευταίος σταθμός του ταξιδιού μου. «Ξένος», βέβαια, δεν είμαι για τον τόπο μου και τους συγχωριανούς μου. Ίσως να είμαι ευυπόληπτος πολίτης και γνωστός οικογενειάρχης. Όμως νιώθω σαν ξένος, είμαι πραγματικά ξένος, γιατί ο τόπος που με «φιλοξενεί», η καθημερινότητα και οι άνθρωποι που συναναστρέφομαι αλλιώς σκέφτονται, άλλα κριτήρια και άλλες ευαισθησίες έχουν, άλλους στόχους ακολουθούν. Νιώθω ένας «ξένος», γιατί παρόλο που ανήκω στο ίδιο έθνος και την ίδια φυλή με τους γύρω μου, τους γείτονές μου, καταλαβαίνω και βιώνω πλέον πως εδώ κάτω δεν έχω μόνιμη κατοικία, δεν έχω πια ρίζες να με κρατούν δεμένο σ' έναν τόπο, όσο όμορφος κι αν είναι.

Γιατί μαθαίνω από τον Λόγο του Θεού, και εγκολπώνομαι τις εμπειρίες τόσων άλλων, πως πράγματι σαν χριστιανός, είμαι πάροικος ή παρεπίδημος. Έτσι σκέφτομαι και θυμάμαι αυτούς που έφυγαν για την «άλλη πατρίδα», αφήνοντας πίσω σπίτια, χωράφια αλλά και μια ευλογημένη ευωδία. Και ήμουν κι εγώ που τους «συνόδευα» με τις σκέψεις μου και την βουβή ευγνωμοσύνη μου στον Θεό, ο

οποίους τους «δεχόταν» σε μια πατρίδα λαμπρότερη του ήλιου. Γνωρίζετε, ασφαλώς, τα λόγια που ο απόστολος του Θεού γράφει στους συμπατριώτες μας τους Κορίνθιους (Β΄ Κορ.5/1-8). Τα είχα διαβάσει και ξαναδιαβάσει, ίσως λίγο επιφανειακά και χωρίς βαθύτερο στοχασμό. Τώρα όμως, και καθώς τα χιλιόμετρα του ταξιδιού αθροίζονται, τα ίδια λόγια δίνουν αυτό το «κάτι άλλο», μια τρανή αλήθεια και απόλυτη βεβαιότητα που αγκαλιάζεται με τα μάτια της πίστης και που «πορεύεται» με τη ζωντανή ελπίδα που έχει φυτέψει στην καρδιά ο αναστημένος Κύριος.

Εκεί, λοιπόν, σε κείνον τον τόπο ο Λόγος του Θεού με διαβεβαιώνει πως δεν θα είμαι ούτε περαστικός ούτε φιλοξενούμενος αλλά συμπολίτης αγίων λυτρωμένων και ντυμένος με βασιλικά ρούχα. Μέχρι εκείνη την ώρα η προσευχή μου και παράκληση στον Θεό είναι να μένω στην πίστη και περπατώντας στο φως του Ευαγγελίου να νιώθω πραγματικά σαν ταξιδιώτης, όπως ένιωθαν και οι Πατριάρχες της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι σπίτι δεν έκτισαν, αλλά μετακινούσαν τη σκηνή τους, με όλη θα λέγαμε την πραγματική και συμβολική σημασία. Γιατί και εκείνοι παιδιά και εγγόνια είχαν, κόσμο γύρω τους και υποστατικά, νιτερέσα και συναλλαγές, κι όμως ομολογούσαν ότι ήταν ξένοι και παρεπίδημοι επί της γης (Εβρ.11/2). Στον ίδιο τους τον τόπο, με κάθε σπιθαμή του φέροντας τα δικά τους αχνάρια, ενοικούσαν περαστικοί, επειδή επιθυμούσαν μια καλύτερη «πατρίδα», μια πόλη λαμπρών προδιαγραφών (Αποκ. κεφ. 21).

Σκέφτομαι και νοιώθω λοιπόν, πως υπάρχει μεγάλη αντίθεση ανάμεσα στον κόσμο και τη ζωή που ζούμε, όσα αναγκαζόμαστε να ζούμε, και στην αληθινή ζωή, όπως μας την περιγράφει ο Θεός Λόγος. Στη ζωή που αγκαλιάζω με πίστη, και παρόλο που είναι αντικείμενο για μια ελπίδα, έχω όμως την πρόγευσή της αλλά και την είσοδο και πολιτογράφησή μου σ' αυτήν. Γιατί; Διότι αυτό που γεννήθηκε από σάρκα αλλά δεν αναγεννήθηκε

*Άηλιος με έβαλε στο τραίνο
της ζωής και άηλιος θα με κατεβάσει.*

Ε! Τότε ας γίνει ό,τι είναι να γίνει;

Ό,τι έχει γράψει η «μοίρα» μου;

Είναι έτσι τα πράγματα;

(Ιωάν.1/13) παραμένει σαρκικό, γήινο...,ένα μοιραίο ταξίδι. Το άλλο, αντίθετα, φέρνοντας τη σφραγίδα και έχοντας τον αρραβώνα του πνεύματος, δεν μπορεί να υπογράψει γάμο και «σύμφωνο συμβίωσης» μ' έναν κόσμο που «κείται εν τω πονηρώ». Δεν είναι πλέον στη φύση του, στις επιδιώξεις του και τρισαλίμονο αν είναι «διαφορετικά».

Τελείως απροκάλυπτα και χωρίς ενδοιασμό, ο άρχοντας του κόσμου τούτου με τους πρόθυμους συνεργάτες του γκρεμίζει κάθε τι καλό, ηθικό, νόμιμο, καθώς και κάθε τι που έχει ουσιαστική αξία. Και ενώ υψώνονται κραυγές για «φίμωτρα», για «στέρψη ελευθερίας» και καταπίεση, δεν συλλογιέται από την άλλη ο ταλαίπωρος ταξιδιώτης την ποδηγέτηση και την «σκοτεινή πειθώ» που στην κυριολεξία τον έχουν σφιχτοδέσει. «Εν αρχή το φως»... δεν είναι χρήσιμη αλήθεια;

Αγαπητοί αναγνώστες, σαν χριστιανοί γνωρίζουμε από «πρώτο χέρι» από πού βγήκαμε και προήλθαμε, ποιος μας λύτρωσε. Ταυτόχρονα όμως, είμαστε και απόλυτα πληροφορημένοι για το πού πάμε και πού θα καταλήξουμε. Οποσδήποτε πρέπει να γνωρίζει ο χριστιανός τον «τελευταίο σταθμό». Είμαι αδικαιολόγητος αν αμελώ ή έστω παίρνω ελαφρά το ταξίδι μου. Γιατί όπως ο Λυτρωτής μας, Αυτός που μας έβαλε στο τραίνο και πλήρωσε το εισιτήριο, όπως Αυτός ήξερε από πού ήλθε, γιατί ήλθε και πού πηγαίνει, έτσι και ο καθένας που έχει δεχτεί τη Χάρη Του, ας έχει την ανάπαυση στη Χάρη Του, ότι ο τελικός σταθμός, η αποβίβαση δεν είναι εκεί που θα τον πάνε «άλλοι», αλλά ο τόπος που ετοίμασε ο Κύριος για αυτούς που μένουν πιστοί και «ευλαβούνται» το όνομά Του.

Κλείνοντας θα ήθελα να μείνει και να μένει συνεχώς στον νου και στην καρδιά μας η ευλογημένη Του προτροπή «να μην ταρασσειται η καρδιά μας» (Ιωαν.14/1-4), όπως η θερμή Του προσευχή «*Και δεν παρακαλώ μόνον περί τούτων, αλλήλα και περί των πιστευσόντων εις εμέ διά του λόγου αυτών [...] Πάτερ, εκείνους τους οποίους μοι έδωκας, θέλω, όπου είμαι εγώ, να ήναι και εκείνοι μετ' εμού...*» (Ιωαν.17/20,24), η οποία αφορά και σένα και μένα.

Ανδρέας Νικολόπουλος

Ο ΑΣΤΗΡ Ο ΛΑΜΠΡΟΣ

Κάθε Χριστιανός στο σύντομό του πέρασμα από τούτο τον αναλώσιμο κόσμο της φθοράς και των φευγαλέων εντυπώσεων καλείται με λόγο και έργο να κομίσει μια μαρτυρία Χριστού, να δώσει με την ίδια του τη ζωή μια καθαρή ομολογία πίστεως για το αληθές, που δεν είναι άλλο από το πρόσωπο του Χριστού, το μοναδικό Εκείνο πρόσωπο το οποίο βάσταξε μαζί με το κακό άχθος των αιώνων το ανθρώπινο κρίμα κι έδωσε μέσω της νύμφης εκκλησίας Του σκοπό και προορισμό στον ξεστρατημένο άνθρωπο, τη μόνη διέξοδο από τη διαχρονικά ανακυκλούμενη κατάρα της αμαρτίας. Γιατί αναμφίβολα κορυφαία στιγμή μέσα στον ρου της εγκόσμιας ιστορίας των έντων παθών, διαρκών αλλαγών και διακυμάνσεων, όπου όλα παρέρχονται και λησμονιούνται κατά τη φθοροποιό διαδοχή των εποχών, κορυφαίο γεγονός είναι η ενανθρώπιση του Θεού Λόγου, όταν ο Χριστός με πλήρη μεσσιανική αυτοσυνειδησία (ειδικά μετά το βάπτισμά του) εγκαινίασε τη βασιλεία του Θεού, η οποία ξεκινά στο ταπεινό παρόν και ολοκληρώνεται με το πέρας της ιστορίας σε μια ένδοξη αιωνιότητα, απαλλαγμένη από την αμαρτία και τον θάνατο.

Επειδή ο Χριστός από την αρχή της δημόσιας δράσης Του δεν έκανε τίποτα άλλο από το να ευαγγελιστεί τη βασιλεία του Θεού χωρίς να διεκδικήσει κάποιο διακριτό εγκόσμιο ρόλο, ευαρεστώντας τον Πατέρα Θεό με κάθε Του λόγο και έργο, όπου τα ίδια Του τα θαύματα ήταν δηλωτικά της υπερβάλλουσας δύναμης του Θεού, που Τον προόρισε ως Υιό Του να γίνει το προ καταβολής κόσμου εσφαγμένον Αρνίον πάνω στον σταυρό της μαρτυρικής Του θυσίας, ο Αμνός που επεφορτίστη τα ανομήματα των ανθρώπων. Αυτός που τραυματίστηκε και ταλαιπωρήθηκε ως άνθρωπος για να πορευτεί τελικά ανάμεσά μας από πίστη σε πίστη κι από υπακοή σε υπακοή μέχρι τον θάνατό Του, την ανάσταση και την ανάληψή Του. Στο έργο λοιπόν του Χριστού αποτυπώνεται η απαρχή της βασιλείας του Θεού σαν μια πραγματικότητα που ξεκινάει από τη γη και τελειώνει στον ουρανό. Άρα θα λέγαμε ότι μέσω του Χριστού πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη και πιο χειροπιαστά έμπρακτη δωρεά του Θεού στον άνθρωπο, έτσι που θεμελιώθηκε η άφθαρτη βασιλεία Του. Ήταν και είναι αυτή η αϊδιος βασιλεία στην οποία θα κλίνει πάν γόνυ, αρχή και εξουσία ανθρώπινη και της οποίας το μεγαλείο και η ομορφιά αντανακλάται στο πρόσωπο του Χριστού. Η βασιλεία αυτή είναι μια κατάσταση δυναμική και εξελισσόμενη στην οποία κάθε Χριστιανός αποτελεί ένα ξεχωριστό λιθαράκι στην Εκκλησία Νύμφη του Χριστού, μετέχοντας ενεργητικά σε ένα άγιο πνευματικό γίνεσθαι κι όχι απλά περιοριζόμενος σε μια κατάσταση παθητικής αποδοχής.

Ειδικά από τη στιγμή που ο αναστημένος Χριστός

ανελήφθη και κάθισε στα δεξιά του Πατέρα ήρθε ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, ως ο ελέγχων τον κόσμο περί αμαρτίας, για να τεθεί όλος ο ιστορικός χρόνος σε μια διαδικασία αποκατάστασης των πραγμάτων και να εκτελεστεί η δικαιοσύνη του Θεού στο ακέραιο. Κυρίαρχη προσδοκία αγαλλίασης και ευχαριστίας κάθε Χριστιανού αυτό που λέει ο λόγος της προσευχής που δίδαξε ο Χριστός στους μαθητές Του, «*έλθέτω ἡ βασιλεία Σου*».

Είναι αλήθεια πως στον πολύ κόσμο που βρίσκεται εγκλωβισμένος σε μια κατάσταση μόνιμης νάρκης, καθώς η κάθε εφημερότητα κυριαρχεί μέσα στην σπατάλη της αμαρτίας, είναι αλήθεια πως όλα τα παραπάνω προκαλούν τις περισσότερες φορές θυμηδία κι ένα αδιάφορο προσπέρασμα. Δυστυχώς ζούμε σε μια εποχή που βιώνουμε τις έσχατες καταστάσεις παρακμής και εκφυλισμού. Ο σύγχρονος πολυειδής κορεσμός της αμαρτίας αποτελεί μια παθολογική κατάσταση διογκούμενης αποστηματικής ύβρεως. Μέσα από ένα πλήθος υπερβολών, καταχρήσεων, αμετροέπειας και ακραίων παρεκκλίσεων ο σύγχρονος άνθρωπος αντιστρατεύεται κάθε φυσικό και συνακόλουθα ηθικό νόμο, παραμορφώνει τον κόσμο και αυτοπαραμορφώνεται. Η εποχή μας είναι μια εποχή μετάλλαξης των πάντων στη χειρότερη εκδοχή καρικατούρας τους. Σε αυτή τη γενική υποβάθμιση όλων των πραγμάτων, εννοιών και αξιών επί τα χείρω, στο απόλυτα προσωρινό κι εφήμερο ο άνθρωπος φαίνεται ένεκεν του ίδιου του ανθρώπου να έχει καταργήσει τον άνθρωπο, διαρκώς απομακρυνόμενος από την αγάπη του Θεού.

Ο Χριστός μοιάζει με έναν εξόριστο, παρία και απόκληρο στις πολυάσχολες σύγχρονες πολιτείες της επιτηδειότητας και της πολυπραγμοσύνης, εκτός των τειχών μιας πραγματικότητας που αναλώνεται στη ρηχότητα του παρόντος αιώνας. Στην εποχή της αποθεωμένης υποκειμενικοποίησης της ζωής, της απόλυτης ιδιωτείας και εξατομίκευσης ο Χριστός είναι κάτι περισσευόμενο, κάτι που δεν χωράει στις ζωές των ανθρώπων. Πρόκειται καθαρά για μια μεταχριστιανική κοινωνία με τον όποιο Χριστιανισμό ένα κουραστικό απολειφάδι του παρελθόντος. Μπλεγμένος ο σύγχρονος άνθρωπος στο πυκνό δίχτυ της πολυπλόκαμης αμαρτίας, πολύτροπης, επιτήδειας και απροσχημάτιστα αδίστακτης, ζει με την ψευδαίσθηση μιας δικής του απόλυτα επιτυχημένης προόδου, όπου ο κόσμος, η ζωή και ο χρόνος του ανήκουν κατ' αποκλειστικότητα. Η ψευδαισθητική γνώση της επηρμένης επιστήμης παγιδεύει κάποτε συνειδητά ή ασυνειδητά τις ανθρώπινες κοινωνίες σε μηχανισμούς αυτοκαταστροφής, καθώς η πνευματική έκπτωση από το ανθρώπινο πρόσωπο διαρκώς αυτοτροφοδοτείται με πλήθος αφορμές και οδηγεί σε πολλαπλά βασανιστικά αδιέξοδα. Λες και η Λερναία Ύδρα του κακού περιστρέφεται με αμέτρητα κεφάλια τρόμου γύρω από την

ΚΑΙ ΟΡΘΡΙΝΟΣ

«Διότι σύ θέλεις φωτίσει τόν λόχνον μου· ό Κύριος ό Θεός μου
θέλει φωτίσει τό σκότος μου» (Ψαλμός 18/28)

«Μακάριοι οί δοῦλοι εκείνοι, τούς όποιους έλθών ό κύριος θέλει εὔρεϊ
άγρυπνοῦντες [...]» (Λουκάς 12/37)

Ίδια άδεια ψυχή του ανθρώπου που από άνθρωπος γίνεται μισάνθρωπος, τρώγοντας τις ίδιες του τις σάρκες. Στις μέρες μας τα πράγματα σε παγκόσμιο επίπεδο γίνονται όλο πιο απολυτοποιημένα και ελεγχόμενα, μέσα σε μια απάνθρωπη αντιπνευματική ασφυξία και μετάλλαξη του ανθρώπου σε αυτοαναλούμενο μονόπλευρο ον, αποκλειστικά με βιολογικές λειτουργίες και χωρίς πνευματική υπόσταση. Από την κυνική απομυθοποίηση των λέξεων και των συμβόλων περνάμε πια σε ένα τάχιστα διαμορφούμενο παγκόσμιο υπερκράτος συγκεντρωτισμού, όπου οι μεγάλες ανθρωπομάζες γίνονται με τη συνδρομή της τεχνολογίας το κατεξοχήν αντικείμενο χειραγώγησης και ποδηγέτησης σε ένα αγελαίο σύνολο κατευθυνόμενο από ηλεκτρονικούς εγκεφάλους που εξυπηρετούν τους σχεδιασμούς όλων και λιγότερων κατισχυόντων κύκλων, οι οποίοι πίσω από ένα καλά προστατευόμενο εξωθεσμικό παρασκήνιο ελέγχουν τα τεκταινόμενα του προσκηνίου, προαποφασίζουν και μοιράζουν εξαρτώμενους ρόλους σε ανύποπτους και αδαείς.

Όμως μέσα σε όλο αυτό το διασαλευμένο γίνεσθαι ο άνθρωπος παραμένει για τον Θεό πρόσωπο με ψυχή, καρδιά και πνεύμα, με συναισθηματική νοημοσύνη και εσωτερικές ανάγκες. Τα μάτια του Θεού περιτρέχουν όλη τη γη για τη σωτήρια ανεύρεση έστω μίας ψυχής που διψά την αλήθεια. Γιατί ο Θεός ενδιαφέρεται με την ίδια μεγάλη αγάπη για τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο άνθρωπο. Κι ίσως χρειάζεται κάποτε να φθάσουμε στην απόλυτη προσωπική αδυναμία για να φανεί η λυτρωτική δύναμη του Θεού στη ζωή μας. Ένας Θεός που αρχικά μεριμνά, νοιάζεται και ενδιαφέρεται εξακολουθητικά για την επίγεία μας κατάσταση με τις όσες ανάγκες και τα προβλήματά της.

Επίσης ας θυμηθούμε εδώ τα λόγια του Δαβίδ στον Ψαλμό 27/13 «Ουαί εάν δεν έπίστευον να ιδώ τα αγαθά τοῦ Κυρίου έν γῆ ζώντων!» Μα πέρα από τον κύκλο των αναγκών μας διαγράφεται σε κάθε πιστή ψυχή το αιώνιο αγαθό μιας βασιλείας ακατάλυτης. Και είναι γεγονός ότι ο αναγεννημένος Χριστιανός μετέχει από τώρα στη βασιλεία του Θεού και εισέρχεται στη διαδικασία της αιώνιας καταξίωσής του διά του αίματος του Χριστού, του μόνου αρμόδιου να μεσιτεύσει ενώπιον του Πατρός υπέρ των

δικών Του, Εκείνος που πειράστηκε κατά πάντα χωρίς αμαρτία, γνωρίζοντας την ανθρώπινη φύση με τη θνητή της ανεπάρκεια.

Φίλοι μου, μπορεί πολλές φορές να φαίνεται και να μας δημιουργείται η ψευδαισθηση κάτω από το βάρος της καθημερινότητας με τη στενότητα των αναγκών, πως ο Θεός απουσιάζει τελείως από τα πράγματα. Όμως κάποτε σε ανύποπτο χρόνο επαληθεύεται η ρήση του Γερμανού ποιητή Γκαίτε που έλεγε πως «η ιστορία είναι το μυστικό εργαστήρι του Θεού». Γιατί τίποτα δεν είναι για τον Θεό αδιάφορο και ο λόγος όλων των πραγμάτων ξεκινά και τελειώνει με Εκείνον, όπου κάθε έκβαση της ζωής, μικρή ή μεγάλη, κρίνεται από τη δίκαιη έκφραση της κρίσης Του. Αγαπητοί αναγνώστες, όσο προχωράει η νύχτα του κόσμου και όλα μοιάζουν απόλυτα χειραγωγημένα από την εξουσία του Σατανά, τόσο πιο καθαρά ακούγονται τα βήματα του ερχομού του Κυρίου. Είναι αυτός «ό άστήρ ό λαμπρός και όρθρινός» (Αποκ.22/16) που έρχεται για να θέσει τέλος στη δεσποτεία του σκότους και να σκουπίσει το δάκρυ κάθε πονεμένου και αδικημένου ανθρώπου, κάθε ψυχής που προσβλέπει σε αυτόν και ελπίζει. Η πίστη μας στο πρόσωπο του αναστημένου Χριστού και η ζωντανή φωνή του Παρακλήτου της αληθείας εντός μας ας είναι οι αναμμένες λυχνίες μας, πάντα με το περισσευούμενο λαδάκι μιας άγιας προσευχητικής εγκαρτέρησης, έτσι ώστε, όταν ακουστεί η κραυγή «Ιδού, ο νυμφίος έρχεται!» (Ματθ. 25/6) να μπορούμε με ετοιμότητα να απαντήσουμε όπως ο Σαμουήλ «Κύριε, ιδού εγώ» (Α΄Σαμ.3/4)*.

Ο Λυχνιοφόρος

*Βλέπε Α΄Σαμ.3^ο Κεφάλαιο: Ο Σαμουήλ αρχικά είπε «Ιδού εγώ» νομίζοντας πως ανταποκρίνεται σε κάλεσμα του Ηλεί. Όμως η καρδιά του Σαμουήλ ήταν σε θέση ετοιμότητας και υπακοής, έτσι που παρόλο εκείνες τις ημέρες ήταν σπάνιος ο λόγος του Κυρίου και οράσεις δεν φαινότουσαν, ο Σαμουήλ βρισκόταν πάντα ανοιχτός στο κάλεσμα της φωνής του Κυρίου. Συμβολικά θα μπορούσαμε να τον χαρακτηρίσουμε σαν ένα πρότυπο πιστότητας και ετοιμότητας στο θέλημα του Κυρίου και της φωνής Του. Το ίδιο καλούμαστε να κάνουμε και εμείς αναμένοντας τον ερχομό του Νυμφίου Ιησού Χριστού.

«Καὶ ὁ λόγος σὰρξ»

Από τα 3 πρώτα εδάφια του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου: *«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ, ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὁ γέγονεν».*

Επίσης, από το εδάφιο 14 του 1^{ου} κεφαλαίου: *«Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασόμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας».*

Τέλος, από την επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς τους Φιλιππησίους, από το 2^ο κεφάλαιο, εδάφια 5-9: *«Τοῦτο φρονεῖτε ἐν ὑμῖν, ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο, τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλὰ ἑαυτὸν ἐκένωσεν, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος· καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.»*

Όταν, με πονηρή εισήγηση του «εχθρού των ψυχών μας», του Διαβόλου, οι πρώτοι άνθρωποι, ο Αδάμ και η Εύα, παρήκουσαν τον Θεό και «έπεσαν» στην αμαρτία, ο Θεός είπε στον όφι-Σατανά: *«καὶ ἐχθρὰν θέλω στήσει ἀναμέσον σοῦ καὶ τῆς γυναίκός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτό, θέλει σου συντρίψει τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐσύ θέλεις κενθήσει τὴν πτέρναν αὐτοῦ»* (Γένεση 3/15). Το εδάφιο αυτό είναι γνωστό σαν «πρωτευαγγέλιο», δηλαδή το αρχικό χαρμόσυνο μήνυμα στην ξεπεσμένη ανθρωπότητα. Προλέγει την παντοτινή εχθρότητα ανάμεσα στον Σατανά και στη γυναίκα, που εκπροσωπεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος και ανάμεσα στους απογόνους του διαβόλου, δηλαδή στους επί γης αντιπροσώπους του, και στον απόγονο της γυναίκας, δηλαδή τον Μεσσία. Ο απόγονος της γυναίκας θα συνέτριβε το κεφάλι του φιδιού (έχουμε, δηλαδή, εδώ την τελειωτική ήττα του εχθρού των ψυχών μας), ενώ ο Σατανάς από τη μεριά του, θα πλήγωνε την φτέρνα του Ιησού, με τον φυσικό Του θάνατο στον σταυρό, αλλά όμως μέχρις εκεί... Η τελική νίκη θα ήταν του Χριστού με την Ανάστασή του και την ολοκλήρωση του έργου της σωτηρίας μας.

Βλέπουμε εδώ, ότι το σχέδιο της σωτηρίας μας αποφασίστηκε πολύ νωρίς, πριν από τη δημιουργία του ανθρώπου, δηλαδή «προ καταβολής κόσμου», όπως το Άγιο Πνεύμα μας αποκαλύπτει στην Α΄ Πέτρου 1/18-20: *«εξεύροντες ὅτι δὲν ἐλυτρώθητε ἀπὸ τῆς ματαίας πατροπαράδοτου διαγωγῆς ὑμῶν διὰ φθαρτῶν, ἀργυρίου ἢ χρυσίου, ἀλλὰ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου· ὅστις ἦτο μὲν προωρισμένος προ καταβολῆς κόσμου, ἐφανερῶθαι δὲ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς διὰ σας, τοὺς πιστεύοντας δι' αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἀναστήσαντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ δόντα εἰς αὐτὸν δόξαν...».* Το κείμενο λέει: *«προεγνωσμένου μὲν πρό καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ...».*

Οι λόγοι της μετάβασης του Ιησού, από την κατάσταση την: «εν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων», σε αυτήν την: «δούλου μορφῆν λαβών», δηλαδή από τον τρόπο ύπαρξης του Θεοῦ,

που είχε σε όλη την παρελθούσα αιωνιότητα, στον τρόπο ύπαρξης ανθρώπου, για το σύντομο διάστημα που εισήλθε στην ανθρώπινη Ιστορία, ήσαν δύο: η υπακοή Του στο θέλημα του Πατέρα, το πάντοτε αγαθό και τέλειο και η αγάπη Του προς την χαμένη ανθρωπότητα, την οποία Αυτός είχε δημιουργήσει. Οι δύο αυτές συνιστώσες μας δίνουν τον σταυρό του Γολγοθά! Όταν στην Θεία Τριάδα, τέθηκε από τον Πατέρα το θέμα της δημιουργίας του ανθρώπου, σαν ηθικά ελεύθερο όν, «εικόνα του Θεού», μαζί με τα ενδεχόμενα που συνεπάγεται η «κηθική ελευθερία», της πτώσης δηλαδή του ανθρώπου και της ανάγκης της αποστολής του Υιού σαν Σωτήρα, σαν του μόνου τρόπου Σωτηρίας του ανθρώπου. Ο Υιός, ο Θεός Λόγος, δεν θεώρησε ότι έπρεπε να κινηθεί, να αρπάξει («οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο») την ισόθεη κατάστασή του, αλλά με υποδειγματική ταπεινώση, δέχτηκε να «αδειάσει» τον εαυτό του και να λάβει «δούλου μορφήν». Αυτό γίνθηκε εκούσια, αυτόβουλα και αυτεξούσια. Θυμηθείτε το εδάφιο Ιωάννης 10/17: *«Διὰ τοῦτο ὁ Πατήρ μου με ἀγαπά, διότι ἐγὼ βάλω τὴν ψυχὴν μου, διὰ να λάβω αὐτὴν πάλιν. Οὐδεὶς ἀφαιρεῖ αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ βάλω αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω να βάλω αὐτὴν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν να λάβω αὐτὴν...».*

Αυτά τα λόγια του Κυρίου μας, δεν μας γεμίζουν χαρά, αγαλλίαση, ευγνωμοσύνη, δάκρυα χαράς για τη μεγάλη αγάπη Του προς εμάς και τη λύτρωση την οποία μας προσέφερε;

Γιατί, όμως, ο Υιός του Θεοῦ θα έπρεπε να πάρει «δούλου μορφήν», να κατέβει στη γη μας, να ζήσει μαζί μας 33 περίπου χρόνια και στο τέλος να πληρώσει για τις δικές μας αμαρτίες με τη σταυρική του θυσία;

Ο Απόστολος Παύλος, στην Α΄ Κορινθίους 15/21, εξηγεί: *«Ἐπειδὴ ὁ θάνατος (σαν συνέπεια τῆς αμαρτίας) ἦλθε δι' ἀνθρώπου, οὕτω καὶ δι' ἀνθρώπου ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν (σαν συνέπεια τῆς λύτρωσης). Ἐπειδὴ καθὼς πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Αδάμ, οὕτω καὶ πάντες θέλουσι ζωοποιηθῆν ἐν τῷ Χριστῷ».*

Σ' αυτό το σημείο ας προσέξουμε κάτι πολύ σημαντικό: το μεγάλο πρόβλημα με τα εδάφια που αναφέρονται στον Ιησού Χριστό, στην Καινή μα και στην Παλαιά Διαθήκη, είναι, ότι δεν έχουμε μάθει να τα ξεχωρίζουμε στις 3 κύριες περιόδους της ζωῆς του Κυρίου μας.

Επειδή η Αγία Γραφή μας ομιλεί για το πρόσωπο του Ιησού και στις 3 περιόδους της ζωῆς του (την προ-ανθρώπινη, την ανθρώπινη και την μετα-ανθρώπινη), συνήθως επέρχεται σύγχυση στους μελετητές και λόγω της δυσκολίας της Ελληνικής γλώσσας, με αποτέλεσμα να αποδίδουν εδάφια που αφορούν για παράδειγμα τη μετα-ανθρώπινη κατάστασή του, στην κατάσταση την ανθρώπινη κ.ο.κ.

Για παράδειγμα τα εδάφια Κολοσσαείς 2/8-10 *«Βλέπετε μὴ σας ἐξαπατήσῃ τις διὰ τῆς φιλοσοφίας [...] Διότι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ παν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς· καὶ*

ἐγένετο...» (Ιωάν. 1/14)

είσθε πλήρεις εν αὐτῷ...» χρησιμοποιούνται για να εναντιωθούν κάποιοι αδελφοί στην κένωση του Ιησού, ενώ εδώ ο Παύλος γράφει στους Κολοσσαείς μετά την Ανάσταση και την Ανάληψη του Κυρίου και μιλάει, σαφώς, για τον Χριστό στη δόξα, στον οποίο οι πιστοί αυτοί θα έπρεπε να βρουν την πλήρωσή τους «καὶ ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι». Ο χρόνος, άλλωστε, του ρήματος «κατοικεῖ» (παν το πλήρωμα της θεότητας σωματικῶς) είναι Ενεστώτας.

Κατά την πρώτη κατάσταση, την προ-ανθρώπινη, ο Ιησούς υπήρχε αιώνως προς τον Πατέρα, εν μορφῇ Θεοῦ, δηλαδή με όλες τις δυνάμεις και τελειότητες της θείας φύσεως, ὡν ἴσα Θεῷ και κατείχε τη θέση του δευτέρου προσώπου της Θείας Τριάδος, ουσιαστικά ως Θεός, διὰ του οποίου τα ορατά και τα αόρατα δημιουργήθηκαν.

Κατά τη δεύτερη κατάσταση, την ανθρώπινη, που κράτησε 33 περίπου χρόνια, το πρόσωπο του Υιού στάλθηκε από τον Πατέρα στον κόσμο μας και ενσαρκώθηκε, για να γίνει δυνατό να «πάθει» πάνω στον σταυρό και έτσι να μας χαρίσει την αιώνια σωτηρία.

Γιατί, όμως, η ενανθρώπιση;

Επειδή, εάν ο Υιός του Θεού κρατούσε μαζί του τις άπειρες ιδιότητες της θείας φύσεώς Του, δεν θα μπορούσε πραγματικά ούτε να πειραστεί από τον Σατανά, ούτε να πάθει πάνω στον Σταυρό, γιατί η θεία φύση δεν υπόκειται σε πειρασμό από το κακό, ούτε σε θάνατο, γιατί είναι αθάνατη. Γι' αυτό, με μία χειρονομία μοναδικής αυταπάρνησης «εκένωσε εαυτόν» από τη θεία μορφή Του, δηλαδή από τις ιδιότητες της θείας φύσης του. Εισήλθε, λοιπόν, στην ανθρώπινη ύπαρξη, μένοντας όμως πάντοτε ο αιώνιος Υιός του Θεού, δηλαδή, το δεύτερο πρόσωπο της Θείας Τριάδος, κατά το βάθος της προσωπικότητάς του – κατά το θείο «εγώ» Του – και έχοντας χωρίς μέτρο το Άγιο Πνεύμα και τέτοια σχέση με τον Πατέρα, για την οποία έλεγε: «... ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐμοί» (Ιωάν. 14/11) και ακόμη: «Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου» (Ματθ. 11/27).

Το συμπέρασμα, λοιπόν, από την ενανθρώπιση του Υιού του Θεού, είναι ότι πάνω στον Σταυρό, απομονώθηκε και εγκαταλείφθηκε από τον Πατέρα, πραγματικά και ουσιαστικά, το δεύτερο πρόσωπο-Εγώ της Θείας Τριάδας, ενώ απουσίαζε και από τους κόλπους της. Μια τέτοια θυσία υπερβαίνει ασφαλώς, σύμφωνα με τον Παύλο, «πάσαν γνώσιν».

Κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του, ο Κύριος ήταν το δεύτερο πρόσωπο της θείας Τριάδος, Θεός φανερωθείς εν σαρκί, αληθινά θεία προσωπικότητα με θείο Εγώ, αφού «άδειασε» τον Εαυτό Του, με τη θέλησή Του, από τις εν ουρανοίς ιδιότητές Του, για να γίνει «...κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα ἡμῶν, χωρὶς αμαρτίας» (Εβρ. 4/15), γεγονός το οποίο ο Παύλος περιγράφει: «...ὅτι πλούσιος ὢν ἐπτώχευσε» (Β' Κορ. 8/9) και ο Ιωάννης διακηρύττει: «Καὶ ὁ λόγος σὰρξ

ἐγένετο» (Ιωάν. 1/14).

Στο εδάφιο «Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο» τονίζεται ιδιαίτερα, αυτό που ο Υιός έγινε, ενώ στο εδάφιο «μορφὴν δούλου λαβών» αυτό που χρειάστηκε να αφήσει για να γίνει «σὰρξ».

Ο Θεός Λόγος γίνηκε «σὰρξ», άνθρωπος δηλαδή, χωρίς όμως αμαρτία. Η ανθρώπινη φύση Του ήταν ὅμοια με εκείνη του πρώτου γενάρχη, του Αδάμ, πριν αμαρτήσσει, για να υπάρξει τέλεια αντιστοιχία του πρώτου γενάρχη με τον ἔσχατο.

Φύση χωρίς ηθικό ελάττωμα, αφού και στους δύο δεν υπήρξε κληρονομικότητα, αλλά ένα «εγώ» δοσμένο από τον Θεό: «Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ ἐγένετο ἐκ ψυχῆς ζώσαν, ὁ ἔσχατος Αδάμ ἐκ πνεύματος ζωοποιού» (Α' Κορ. 15/45).

Στην περίπτωση του Ιησού, το «εγώ» ήταν το «εγώ» του Θεού Λόγου, η φύση όμως, το σύνολο των ανθρώπινων ιδιοτήτων, ελήφθη από την Μαριάμ, αφού όμως προηγουμένως το Πνεύμα του Θεού την επισκέφτηκε και δύναμη του Θεού την επισκίασε. Γι' αυτό και το παιδί που γεννήθηκε από αυτήν ονομάστηκε Υιός Θεού (Λουκ. 1/35). Αλλωστε και ο πρώτος γενάρχη, ο Αδάμ, αναφέρεται ως υιός Θεού στον πίνακα γενεαλογίας που ο Λουκάς καταχωρεί στο Ευαγγέλιο του (Λουκ. 3/23-38).

Είναι, συνεπώς, λάθος ο ισχυρισμός ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ὅμοιος με μας, εννοώντας ότι είχε αμαρτωλή φύση σαν τη δική μας. Αλλά, ούτε και ο πρώτος γενάρχης πλάστηκε με φύση σαν τη δική μας. Εμείς κληρονομήσαμε τη δική του (του Αδάμ), μετά την πτώση, κηλιδωμένη από το ηθικό ελάττωμα της αμαρτίας, ενώ ποτέ δεν γνωρίσαμε τη φύση την πρωτότυπη που είχε πριν από την πτώση, την οποία όμως είχε ο Ιησούς: «ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος (ὁ Κύριος) ἐξ οὐρανοῦ» (Α' Κορ. 15/47).

Επίσης, λάθος είναι η άποψη ότι ο Θεός Λόγος, ὅπως ήταν, το θείο «Εγώ» δηλαδή με τις θείες Του ιδιότητες, ντύθηκε απλώς ανθρώπινο σώμα. Γιατί αποδυναμώνει την κένωση από το πραγματικό της περιεχόμενο και την κάνει μία, κατά το φαινόμενο, ταπεινώση.

Τέλος, ως προς την μετα-ανθρώπινη κατάσταση του Κυρίου, μετά την ολοκλήρωση του έργου της Σωτηρίας πάνω στη γη, ο Ιησούς διακήρυξε στους μαθητές Του ότι έλαβε από τον Πατέρα «πάσα εξουσία εν ουρανῶ και ἐπὶ γῆς» (Ματθ. 28/18) και αναλήφθηκε αμέσως στους ουρανοὺς ὅπου ανέκτησε την «δόξαν» Αυτού, δηλαδή το σύνολο των θείων ιδιοτήτων, δικής του πλέον παντοδυναμίας, παντογνωσίας και πανταχοῦ παρουσίας, τα οποία είχε αποβάλει κατά την ενανθρώπιση Του. Ἐκτοτε έλαβε την προηγούμενη θέση Του στην Τριάδα, διατηρώντας ιδιότητες θείας φύσεως και είναι «ἐπὶ πάντων Θεός εὐλογητός ἐκ τῶν αἰώνων». Αμήν!

Η Πρώτη Αιτία - Νόημα

Ο κόσμος γύρω μας δεν είναι ψευδαισθησιον. Εν τούτοις, οι Βουδιστές γκουρού ζητούν από τους μαθητές τους, να τους αποδείξουν ότι δεν ζουν στο όνειρο μιας πεταλούδας... ότι όλα γύρω μας, ακόμα κι αυτή η ίδια η ύπαρξή μας δεν έχει νόημα, ούτε πραγματική υπόσταση. Ζούμε ένα όνειρο μέσα σε όνειρο λένε, και τα πάντα καταλήγουν στον απέραντο ωκεανό του Nirvana.

Η σύγχρονη εκδοχή αυτής της ιδέας, προβάλλεται από τη σειρά των ταινιών «Matrix». Εκεί εισάγεται η υπόθεση ότι δεν είμαστε αυθεντικές υπάρξεις, αλλά άψυχα εικονικά δημιουργήματα που «παίζουμε» στο πρόγραμμα κάποιου υπερυπολογιστή!

Η ματαιότητα, η χωρίς νόημα και σκοπό ζωή μας, περιγράφεται συνοπτικά και στο βιβλίο του Εκκλησιαστή: «Και εγώ παρατήρησα σε όλα τα έργα μου, που έκαναν τα χέρια μου, και σε κάθε μόχθο που μόχθησα, και ιδού, τα πάντα ματαιότητα, και θλίψη πνεύματος, και κανένα όφελος κάτω από τον ήλιο» (Εκκλ.2/11). Όμως η γλώσσα, τα συναισθήματα, οι ιδέες, ο στοχασμός, οι κώδικες ηθικής, η ανάγκη για επικοινωνία και μετάδοση μηνυμάτων, είναι η απόδειξη ότι «κάτι» πραγματικά υπάρχει και έχει νόημα, ή δίνει νόημα στην ύπαρξή μας.

Αθεϊσμός είναι η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει Θεός. Δεν υπάρχει τίποτε παρά μόνο ο Φυσικός Κόσμος...ύλη και ενέργεια.

Οι υλιστές φιλόσοφοι του 20^{ου} αιώνα, Αλμπέρ Καμύ, και Ζαν Πωλ Σαρτρ, ορθά συμπέραναν ότι χωρίς τον Θεό, ο κόσμος είναι παράλογος, και η χωρίς αντικειμενικό νόημα ζωή, μας οδηγεί στην παραφροσύνη και την απελπισία. Επειδή λοιπόν, δεν υπάρχει αντικειμενικό νόημα και σκοπός, πρότειναν, ο καθένας ατομικά και για τον εαυτό του, να δώσει νόημα, σκοπό και κανόνες, έτσι ώστε να μπορέσει να επιβιώσει. Όσοι λοιπόν άνθρωποι, τόσο διαφορετικοί τρόποι, στόχοι και ηθικοί κανόνες!

Η αναγκαιότητα της ειρηνικής συνύπαρξης, υποχρεώνει τις οργανωμένες κοινωνίες να θεσπίζουν νόμους και «ηθικούς» κανόνες, τους οποίους αργότερα καταργούν, για να θεσπίσουν στη θέση τους άλλους, συνήθως αντίθετους, αλλά «πιο λειτουργικούς». Και τότε αρχίζει μια βίαιη πάλη, ένας συνεχής εμφύλιος πόλεμος για την επικράτηση του νόμου του ισχυροτέρου και εξουσία σε ατομικό επίπεδο, σε οικογενειακό επίπεδο (σύζυγοι, παιδιά-γονείς), σε διαφυλετικό επίπεδο (άρσεν-θήλυ, τρίτο φύλο κλπ.), σε εθνικό, σε κοινωνικό, σε θρησκευτικό, σε ταξικό, και δεν υπάρχει τέλος. Αν και γνωρίζω ότι τώρα υπάρχω και είμαι ζωντανός, συγχρόνως γνωρίζω, ότι κάποια ημέρα δεν θα υπάρχω, δεν θα είμαι ζωντανός, θα πεθάνω. Αυτή ακριβώς η σκέψη είναι απειλητική: Να σκέπτομαι ότι αυτό το πρόσωπο που ονομάζω «ο εαυτός μου», θα σταματήσει να υπάρχει, και δεν θα βρίσκεται πουθενά! Αν προεκτείνουμε αυτή τη σκέψη,

έχει αποδειχθεί και επιστημονικά, ότι κάποια μέρα όχι μόνο ολόκληρη η ανθρωπότητα θα έχει εξαλειφθεί, αλλά και το σύμπαν θα καταλήξει στη στάχτη, στο μηδέν και στο τίποτα. Είναι η καταλυτική κυριαρχία του 2^{ου} Θερμοδυναμικού Νόμου.

Τότε, δεν θα μπορούμε να διακρίνουμε τη διαφορά ανάμεσα στον Χίτλερ και τη μητέρα Τερέζα!

Χρειαζόμαστε αντικειμενικό – κάτι δηλ. που να ισχύει για όλους – Νόημα, Σκοπό, και Ηθική, για να ζήσουμε χωρίς να οδηγηθούμε στην ματαιότητα, την απελπισία, και την παράνοια.

Ο αληθινός Θεός της Βίβλου δίνει νόημα στη ζωή και στην ύπαρξή μας. Ιωάν.14/19: «*Επειδή εγώ ζω, κι εσείς θα ζείτε*». Ιωάν.12/50: «*Γνωρίζω ότι η εντολή Του είναι αιώνια ζωή*». Ο ίδιος Θεός, μας αποκαλύπτει τα αιώνια σχέδιά Του για τον Άνθρωπο και για τον Κόσμο, για το μέλλον της πραγματικότητας. Όχι, όλα δεν θα τελειώσουν σε ένα παγκόσμιο εκπυρωτικό ολοκαύτωμα. «*Σύμφωνα με την υπόσχεσή του, νέους ουρανούς και νέα γη προσμένουμε, στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί*» (Β΄Πετρ.3/13).

Επειδή ο Θεός έδωσε νόημα και σκοπό στην ύπαρξή μας, γι' αυτό και έθεσε ως σοφός και δίκαιος Νομοθέτης τα μέτρα, τους κανόνες, τους θεσμούς, βάσει των οποίων πρέπει να ζήσουμε, και έτσι η ύπαρξή μας κατακλύζεται από την άφθονη ζωή του Χριστού. «*Εγώ ήρθα για να έχουν ζωή, και να την έχουν με αφθονία*» (Ιωάν.10/10). Κάποια στιγμή, αυτό το φθαρτό, το θνητό μέρος της ύπαρξής μας κυριολεκτικά θα καταποθεί από τη ζωή. «*Διότι όσοι είμεθα εν τούτω τω σκηνώματι στενάζομεν υπό το βάρος αυτού· επειδή θέλομεν ουχί να εκδυθώμεν, αλλήλα να επενδυθώμεν, διά να καταποθῆ το θνητόν υπό της ζωής*» (Β΄ Κορ.5/4).

Ο **Ηράκλειτος** από την Έφεσο, πίστευε ότι καθετί που υπάρχει **μεταβάλλεται**. Εάν διαβείς σε ένα ποτάμι, την επόμενη φορά που θα το δρασκελίσεις δεν θα είναι το ίδιο ποτάμι, διότι εν τω μεταξύ πέρασαν τόνοι νερού από το σημείο εκείνο. Τα πάντα ρέουν. Τίποτα δεν μένει σταθερό. Υπάρχει μια συνεχής πάλη των αντιθέτων στοιχείων, και κάθε αυθεντική ύπαρξη βρίσκεται «εν τω γίνεσθαι». Όμως, παρά τη συνεχή μεταβολή των πάντων, ο Ηράκλειτος σκέφτηκε, ότι κάποια λογική δύναμη, κάποιος **Λόγος**, ελέγχει και συγκρατεί τις φυσικές δυνάμεις, και έτσι ο κόσμος δεν διαλύεται. Έρχεται επτά αιώνες αργότερα ο Ευαγγελιστής Ιωάννης να γράψει, ότι αυτός ο Λόγος, στον οποίο αναφέρθηκε ο Ηράκλειτος, είναι πρόσωπο, και δεν είναι άλλος από τον Υιό του Θεού, «*διά του οποίου έγιναν τα πάντα*», και «*τα πάντα συντηρούνται δι' Αυτού*», «*βασιάζων τα πάντα με τον λόγον της δυνάμεως Αυτού*» (Ιωάν.1/3 – Κολ.1/17 – Εβρ.1/3).

Ο **Παρμενίδης** από την Ελέα της Ν. Ιταλίας, ήταν εκείνος που διατύπωσε το περίφημο ρητό: Εκείνο που

- Σκοπός - Ηθική

(πραγματικά) υπάρχει, «είναι». Πίστευε ότι υπήρχε μόνο μια αιώνια πραγματικότητα, «Το Ον», το οποίο είναι αιώνιο και αμετάβλητο, πάντα είναι, πάντα υπάρχει. Πράγματι, αν κάτι ή κάποιος έχει αυθεντική ύπαρξη, τότε ούτε γίνεται (γεννάται), ούτε μεταβάλλεται, ούτε αλλοιώνεται, ούτε χάνεται. «Λόγος και Ον», το «είναι» και το «γίγνεσθαι». Σε αντίθεση με το «γίγνεσθαι» του Ηράκλειτου, ο Παρμενίδης αντιτάσσει το «είναι».

Ο Ηράκλειτος και ο Παρμενίδης θα παρουσιαστούν ως θεματοφύλακες μιας αλήθειας που τους ξεπερνά. «Μην ακούσετε εμένα, αλλά τον Λόγο», είναι η συμβουλή του Ηράκλειτου. Ο Παρμενίδης ισχυρίζεται, ότι η μόνη αληθινή γνώση είναι η **γνώση του Όντος**.

Εβρ.1 / 1: «Ο Θεός, αφού εφάβησε το πάλοι προς τους πατέρας ημών διά των προφητιών ποηλάκις και ποηλιτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις εφάβησε προς ημάς **διά του Υιού**, τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων, δι' ου έκαμε και τους αιώνας».

Ιωάν.17/3: «Αυτή δε είναι η αιώνιος ζωή, **το να γνωρίζωσι σε, τον μόνον αληθινόν Θεόν, και τον οποίον απέστειλεις Ιησούν Χριστόν**».

Γνωρίζουμε ότι κάθε φυσικό γεγονός έχει πίσω του κάποια αιτία. Αν πάμε πίσω-πίσω στην απαρχή του κόσμου, θα ζητήσουμε το γεγονός της γέννησης του κόσμου, να οφείλεται σε μια μεγάλη Πρώτη Αιτία, πέρα και έξω απ' αυτόν. Και αυτή δεν είναι άλλη από τον υπέρτατο Θεό της Βίβλου. Αυτόν «εις τον οποίον δεν υπάρχει αβησιόσις ή σκιά μεταβολής» (Ιακ.1/17). Αυτόν που είναι «ό Ων και ο Ην και ο Ερχόμενος, ο Παντοκράτωρ» (Αποκ.1/8).

Συχνά ακούγεται το ερώτημα. Και τον Θεό ποιος Τον έκανε; Ο Θεός είναι αυθύπαρκτο ον. Έχει την αιτία στον Εαυτό Του. Αν προέκυπτε από κάποια αιτία, αυτή θα ήταν μόνο ο Εαυτός Του.

Ο Θεός της Βίβλου πάντοτε υπήρχε. Δεν προήλθε από κάπου, ούτε προέκυψε από γεγονότα ή φαινόμενα. Υπήρχε πάντα, χωρίς να εξαρτάται από τίποτε άλλο παρά μόνο από τον Εαυτό Του. «Αν σε ρωτήσουν ποιος είμαι, Μωϋσή, πες τους ότι Εγώ είμαι ο Ων», αυτός που αληθινά υπάρχει (Εξ.3/14). Για να εκφράσει το Πνεύμα το Άγιο του Θεού αυτή την αλήθεια, παραβιάζει εκούσια ακόμα και τους κανόνες της γραμματικής, στη φράση του Κυρίου Ιησού Χριστού στην Καινή Διαθήκη: «*πριν γίνει ο Αβραάμ, Εγώ είμαι*» (Ιωάν.8/58). Στη μοναδική αυτή φράση, ο παρατατικός αντικαθίσταται από ενεστώτα, για να τονίσει ακριβώς τη διαχρονικότητα της ύπαρξης του Θεού.

Είναι γνωστό ότι όλες οι αρχαίες παγανιστικές θρησκείες είχαν θεούς μικρότερους, υποδεέστερους από τον κόσμο που μας περιβάλλει. Οι παγανιστικές θεότητες γεννήθηκαν από το αρχέγονο χάος και τις φυσικές

δυνάμεις. Εδώ είναι που συναντάμε ανθρώπους να τιμωρούν τους θεούς τους, και να τους καταργούν, επειδή αποδείχθηκαν ανεπαρκείς, και να φτιάχνουν νέους για να αντικαταστήσουν τους παλιούς.

«Εν αρχή ην το χάος», διακηρύττουν οι αρχαίες θρησκείες. «Εν αρχή ην ο Λόγος», αντικρούει η Αγία Γραφή». Είναι ο Ιησούς Χριστός, ο αιώνιος Υιός και ο Λόγος του Θεού, που δημιουργεί, ελέγχει, κατευθύνει, οριοθετεί, νομοθετεί και εξάγει την τάξη από το χάος. Επειδή «εν αρχή ην ο Λόγος», γι' αυτό και ο φυσικός κόσμος του Θεού είναι κατανοητός, περιγράφεται δε και ερμηνεύεται λογικά, με αρχές και νόμους.

Ο **Πανθεϊσμός** είναι ένα θρησκευτικό σύστημα, μια κοσμοθεωρία, η οποία υιοθετεί τη θέση πως τα πάντα είναι ο Θεός. Ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε και τον οποίο μελετούμε είναι ο Θεός. Και εμείς οι ίδιοι, σαν κομμάτι αυτού του κόσμου...είμαστε θεοί. Έχουμε δηλαδή εδώ, απόλυτη ταύτιση του Δημιουργού με τη Δημιουργία του. Το πρόσωπο όμως, απορροφήθηκε από το απρόσωπο, και έτσι ο Θεός-κόσμος του Πανθεϊσμού δεν έχει πρόσωπο, δεν είναι προσωπικότητα. Ο Θεός της Αγίας Γραφής, η υπέρτατη **Πρώτη Αιτία**, είναι μια οντότητα προσωπική, έχει δηλαδή όλα τα στοιχεία που συνθέτουν μια προσωπικότητα. Πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε, από μια απρόσωπη δύναμη, από ένα απρόσωπο φαινόμενο, από μια απρόσωπη ενέργεια, να προέλθουν προσωπικά όντα με **ελεύθερη βούληση**, όπως είμαστε εμείς οι άνθρωποι; Στο βιβλίο των Ψαλμών, το Πνεύμα του Θεού το Άγιο μας αποκαλύπτει: «*Ο φυτεύσας το ωϊτον, δεν θέλει ακούσει; Ο πλάσας τον οφθαλμόν, δεν θέλει ιδεί;*» (Ψαλμός 94/9). Ο Θεός της Αγίας Γραφής είναι πρόσωπο που χαίρεται, λυπάται, μακροθυμεί, συζητάει, αγαπά. Στο 1^ο κεφάλαιο της Γένεσης μαθαίνουμε ότι αυτός ο Θεός, δημιούργησε τον άνθρωπο «*καί' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του*».

Ο Αληθινός Θεός θα πρέπει να είναι προσωπικότητα **με θέληση**, με ενδιαφέρον και αγάπη προσωπική για τα πλάσματά Του, όσο ασήμαντα και αν κατάντησαν στα χέρια του εγωισμού και της αποστίας. Αυτή η προσωπικότητα εκδηλώνεται και αποκαλύπτεται σε εμάς, με την ακρίβεια και την τέλεια λειτουργικότητα αυτής της κτίσης. Πάνω απ' όλα, το πιο συγκλονιστικό, είναι η αποκάλυψη του χαρακτήρα Του μέσα στις σελίδες της Βίβλου. Αυτός ο ίδιος ο Θεός πήρε ανθρώπινη σάρκα - «*Και ο Λόγος έγινε σάρξ, και κατώκησε μεταξύ ημών*» - φορτώθηκε την αμαρτία της αποστίας και της αποστασίας μας, και υπέστη της συνέπειές της, πεθαίνοντας πάνω στον Σταυρό στη θέση μας και για χάρη μας, «*αντί ημών και υπέρ ημών*». Αυτή είναι η απόδειξη, ότι ο **Θεός είναι Αγάπη!**

Μάνος Δαμιανάκης

Εκτός των 36 δικαίων και

Η Βίλνα είναι η πρωτεύουσα της Λιθουανίας. Μια πανέμορφη πόλη¹. Μέσα στη διαδρομή του χρόνου πληθυσμοί απ' τον Βορρά μετακινήθηκαν προς τον Νότο και διαμορφώθηκαν τα λεγόμενα Βαλτικά κράτη.

Ένα εξ αυτών και η Λιθουανία, που αριθμεί σήμερα περί τα 3,5 εκατομμύρια κατοίκους, με έξοδο προς τη Βαλτική θάλασσα. Στα Ν.Δ. της η Ρωσία και η Πολωνία που πάντοτε εποφθαλμιούσαν, κατά καιρούς δε καταλάμβαναν, τα εδάφη της και επέβαλαν την κυριαρχία τους. Στη μεγάλη πλειοψηφία τους οι κάτοικοι είναι Καθολικοί με μικρές μειοψηφίες Ευαγγελικών διαφόρων αποχρώσεων και Λουθηρανών.

Αποτέλεσε το τελευταίο κράτος που ασπάστηκε τον Χριστιανισμό, τον 14^ο αι. Είναι καταπληκτικό και απίστευτο ότι ο αναλφαβητισμός στη χώρα αυτή βρίσκεται περίπου στο 0%.

Το 2021 συμπληρώθηκαν 80 χρόνια απ' τη δράση ενός Ναζιστή ανθυπασπιστή των S.S. (Φραντς Μύρερ), ο οποίος μέσα σε 2 χρόνια - ποιος θα το πιστέψει! - σε ηλικία 26 ετών ξεκλήρισε στη Βίλνα 80.000 Εβραίους. Αυτός ο «ελπιδοφόρος», νέος σε ηλικία βαθμοφόρος, αποκλήθηκε «ο χασάπης της Βίλνα»².

Μέσα στους λίγους που εναντιώθηκαν στις δολοφονικές και κτηνώδεις μεθόδους του, ήταν και ένας Αυστριακός λοχίας, συμπατριώτης του, ο Άντον Σμιντ (Anton Schmid). Ένας σιωπηλός άνθρωπος, εξαιρετικής γενναιότητας και μεγαλοψυχίας, που στο γκέτο της Βίλνα βοήθησε παντοιοτρόπως τους περικλειστούς Εβραίους.

Εισερχόταν κρυφά στο γκέτο και προμήθευε φαγητό στους λιμοκτονούντες, φάρμακα, πληροφορίες και μηνύματα. Στην τσέπη της στρατιωτικής χλαίνης του έβαζε μπουκάλες με γάλα για τα βρέφη. Καταδόθηκε τον Ιανουάριο του 1942, συνελήφθη απ' την Γκεστάπο και καταδικάστηκε σε θάνατο από γερμανικό στρατοδικείο. Εκτελέστηκε στις αρχές Απριλίου. Οι διασωθέντες και οι πριν την εκτέλεσή τους Εβραίοι, πάντοτε έφεραν στη μνήμη τους τον συγγενικό αυτό στρατιωτικό. Πριν την εκτέλεσή του

έγραφε στη σύζυγό του Στέφι και την θυγατέρα του Γκέρτα «Σας παρακαλώ, αγαπημένες μου, να κάνετε κουράγιο. Το έχω πάρει απόφαση. Έχει αποφασιστεί απ' τον Θεό και κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Ο Αγαπημένος Κύριος έτσι θέλησε και μου έδωσε δύναμη για να το υποφέρω. Ελπίζω πως θα κάνει το ίδιο και για σας. Δεν μπορώ πια να σας γράφω. Να είστε όμως βέβαιες πως θα ξαναβρεθούμε μια μέρα σ' έναν κόσμο καλύτερο, με τον Αγαπημένο μας Κύριο». Στα προσωπικά ημερολόγια πολλών εκτελεσθέντων Εβραίων αναφερόταν το όνομα του Άντον Σμιντ.

Σ' ένα σημείο μιας απόκρυφης Χασιδικής³ Βαβυλωνιακής διδασκαλίας αναφέρεται ότι στον κόσμο υπάρχουν 36 δί-

καιιοι που κινούνται ανάμεσα στους ανθρώπους σιωπηλοί και αθέατοι. Βασίζεται στα γεγραμμένα του Ησαΐα 56/1, 6-8. Εδ.1: «*Ούτω λέγει Κύριος· Φυλάττετε κρίσιν, και κάμνετε δικαιοσύνην· διότι η σωτηρία πλησιάζει να έλθη, και η δικαιοσύνη να αποκαλυφθή.*». Εδ. 6-8: «*Περί δε των υιών του αβλιγενούς, οίτινες ήθελον προστεθή εις τον Κύριον διά να δουλεύωσιν αυτόν, και να*

Εβραϊκή συναγωγή στη Βίλνα της Λιθουανίας

αγαπώσι το όνομα του Κυρίου, διά να ήναι δούλοι αυτού [...] και τούτους θέλω φέρει εις το άγιον μου όρος, και θέλω ευφράνει αυτούς εν τω οίκω της προσευχής μου· τα οσλοκαυτώματα αυτών και αι θυσίαι αυτών θέλωσι είσθαι δεκταί επί το θυσιαστήριόν μου· διότι ο οίκος μου θέλει ονομάζεσθαι Οίκος προσευχής διά πάντας τους λαούς. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός ο συνάγων διασκοπισμένους του Ισραήλ· Θέλω συνάξει έπι και άβλους εις αυτόν, εκτός των συννηγμένων αυτού.

Σύμφωνα με το προηγούμενο Βαβυλωνιακό Ταλμούδ «...οι 36 Δίκαιοι είναι απλοί, φτωχοί, χωρικοί, άνθρωποι του μεροκάματου πάνω στους οποίους στηρίζεται ο κόσμος. Αυτοί είναι οι δέκτες πάνω στους οποίους διακέεται ο ανθρώπινος πόνος. Αν τυχόν έλειπε ένας απ' αυτούς, τότε ο κόσμος θα χανόταν μέσα στην οδύνη. Οι Δίκαιοι δεν επιτρέπουν σε άλλους ανθρώπους να τους αναγνωρίζουν. Φανερώνονται σε εποχές αδυσώπητης ανάγκης, εκτελούν το

Ο κος Άντον Σμιντ του Θεού

Λιθουανός στρατιώτης στη Βίλνα το 1939

καθήκον τους και πεθαίνουν.».

Ο Άντον Σμιντ⁴ ήταν Δίκαιος και σίγουρα δεν ανήκε στους 36 προαναφερθέντες Δικαίους. Γιατί μέχρι την εκτέλεσή του ήλπιζε επί Κύριον Ιησούν Χριστόν, έχοντας εναποθέσει στα στιβαρά χέρια Του τη ζωή του και το αιώνιο μέλλον του.

Στην όμορφη αυτή εκτίμηση των Χαισιδιστών, πέραν των 36 Δικαίων, το Ευαγγέλιο του Χριστού έρχεται να βεβαιώσει διά των προσευχών των αναρίθμητων αγίων και δικαίων όλων των αιώνων ότι: «... άξιός είσαι να θάβης το βιβλίον, και να ανοίξεις τας σφραγίδας αυτού· διότι εσφάγης και ηγόρασας εις τον Θεόν διά του αίματός σου, εκ πάσης φυλής και γλώσσης και γλώσσας και λαού και έθνους.» (Αποκ. 5/9).

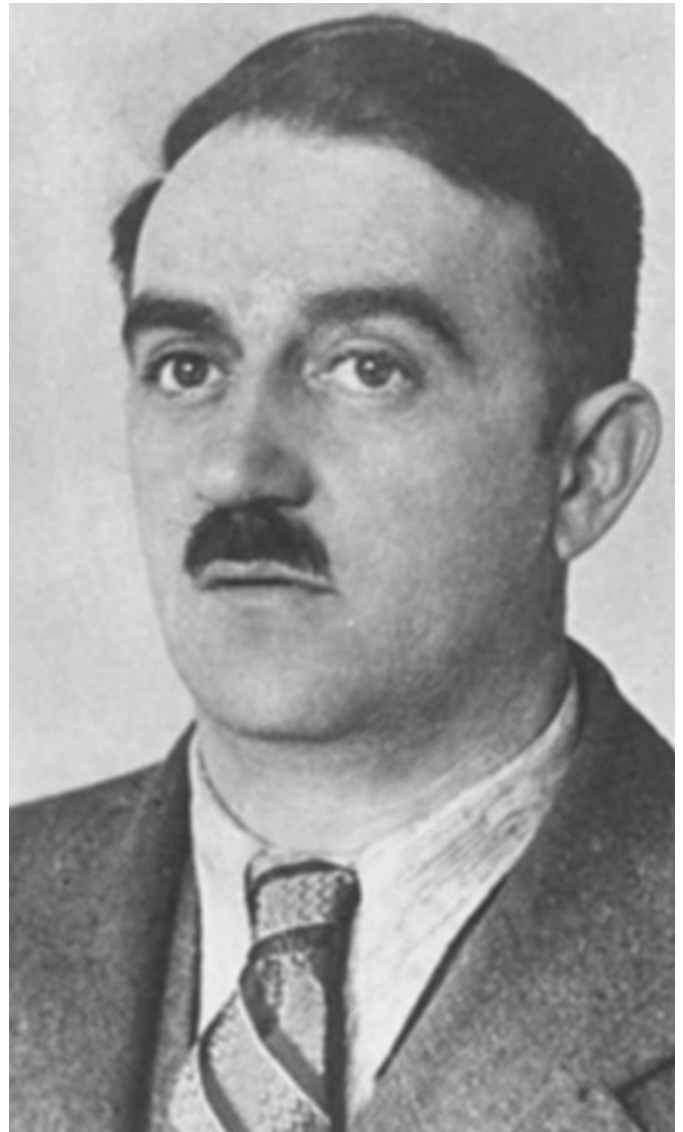
Το πλήθος αυτό των αναρίθμητων ψυχών αλαλάζει από χαρά για την προσωπική του σωτηρία εξαιτίας της πίστης του στο πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού.

Και εμείς κάνουμε το ίδιο, καθώς συμπαρατασσόμαστε μαζί τους. Όχι εξ ίδιας ημών δικαιοσύνης και αξίας, αλλά εξαιτίας του ενός Δικαίου, του Ιησού Χριστού, που σήκωσε τις αμαρτίες πολλών, και που, καθώς θα περνάμε ενώπιον του Ουράνιου Πατέρα, θα μας προσφωνεί - φαντάζομαι - και θα κάνει τις συστάσεις «Πατέρα, ιδού ένας δίκαιος και αδελφός μου». Σκύβουμε το κεφάλι και τον ευχαριστούμε με ευγνωμοσύνη.

Ιωάννης Γρίζος

(Σημειώσεις:)

- 1 Η Βίλνα αποκαλείται η Ιερουσαλήμ της Λιθουανίας.
- 2 Από το βιβλίο του Σίμον Βίζενταλ (Simon Wiesenthal), «Οι δολοφόνοι βρίσκονται ανάμεσά μας», εκδ. Δαρεμά.
- 3 Χαισιδισμός. Θεολογικό κίνημα, μείγμα δοξασίων, πληροφοριών για την καθημερινή ζωή, συνθηθειών

Ο Άντον Σμίντ

και διδασκαλιών των Εβραίων· ποικίλης θεματογραφίας. Το περιεχόμενό του ανεσύρθη από διάσπαρτο, αρχαιότατο υλικό Παλαιστινιακών και Βαβυλωνιακών Ταλμούδ. Αναδείχθηκε και ανεφάνη διακριτά στην Πολωνία κατά τα μέσα του 18^{ου} αιώνα. Κυρίαρχη ιδέα αποτελεί το «υπάρχει μετά του Θεού», το λεγόμενο *denequt*, με βασικό χαρακτηριστικό του την μυστικιστική περιουλολογία, σε αντίθεση με άλλες Χαισιδικές ομάδες, οι οποίες έχουν ως απαραίτητο όρο τη διανοητική συγκέντρωση. (Εκδόσεις Larousse-Britannica-Parygos).

- 4 Το έλεος και η δράση του Άντον Σμίντ αναγνωρίζεται σήμερα παγκοσμίως. Το επίσημο Ισραήλ τον έχει κατατάξει στους «Δικαίους των Εθνών».

«Τα λόγια του Αγίου»

Ορισμένοι άνθρωποι γράφουν ιστορία και αποτελούν παράδειγμα και μάθημα για όλους μας. Ποια λόγια θα μείνουν για πάντα; **Ησ. 40/6-8:** «Κάθε σάρκα είναι χοριτάρι, και κάθε δόξα της σαν άνθος του χωραφιού. Το χοριτάρι ξεράθηκε, το άνθος μαράθηκε· επειδή, έπνευσε επάνω του το πνεύμα τού Κυρίου [...]. Το χοριτάρι ξεράθηκε, το άνθος μαράθηκε· ο λόγος, όμως, του Θεού μας μένει στον αιώνα.»

Ποιοι είναι οι οικείοι του Κυρίου, οι μακάριοι; **Λουκ. 8/19-21:** «Και ήρθαν σ' αυτόν η μητέρα του και οι αδελφοί του, και δεν μπορούσαν να τον πλησιάσουν εξαιτίας τού πλήθους. Και του αναγγέλθηκε από μερικούς, λέγοντας: Η μητέρα σου και οι αδελφοί σου στέκονται έξω, θέλοντας να σε δουν. Και εκείνος, απαντώντας, είπε σ' αυτούς: Μητέρα μου και αδελφοί μου είναι αυτοί, που ακούν τον λόγο τού Θεού και τον εκτελούν.» **Λουκ. 11/27-28:** «Και ενώ αυτός έλεγε αυτά, κάποια γυναίκα από το πλήθος υψώνοντας τη φωνή της, είπε σ' αυτόν: Μακάρια η κοιηιά που σε βάσταξε, και οι μαστοί που θήλασες. Κι αυτός είπε: Μακάριοι είναι μάηλον αυτοί που ακούν τον λόγο τού Θεού και τον φυλάττουν.»

Ένας από τους ανθρώπους που έγραψε ιστορία, η οποία θα μείνει για πάντα παράδειγμα και μάθημα για μας αλλά ταυτόχρονα θα δίνει δόξα και τιμή στον Θεό, είναι ο Ιώβ. Θεωρείται το αρχαιότερο γραπτό της Βίβλου καθώς έζησε πριν απ' τον Μωυσή. Είναι ένα ποιητικό βιβλίο και γράφτηκε σε αυτή τη μορφή για να μπορεί κάποιος να το αποστηθίσει πιο εύκολα και να μεταφερθεί από στόμα σε στόμα καθώς τότε ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να καταγραφούν βιβλία. Ήταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος της ανατολής και μπήκε στο μάτι του διαβόλου γιατί ήταν ένας άνθρωπος άμεμπτος, ευθύς, που φοβόταν τον Θεό και έμενε μακριά από κακό. Σε μια στιγμή τα χάνει όλα. Η αντίδρασή του: **Ιώβ 1/20-22** «Τότε, ο Ιώβ, αφού σπκώθηκε, έσχισε το επανωφόρι του, και ξύρισε το κεφάλι του, και έπεσε επάνω στη γη, και προσκύνησε, και είπε: Γυμνός βγήκα από την κοιηιά τής μητέρας μου, και γυμνός θα επιστρέψω εκεί· ο Κύριος έδωσε, και ο Κύριος αφαίρεσε· ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου. Σε όλα αυτά ο Ιώβ δεν αμάρτησε, και δεν έδωσε αφροσύνη στον Θεό.»

Ο διάβολος ζητάει να αφαιρέσει και την υγεία του. Όσο είναι καλά μπορεί να ξαναδουλέψει και να αποκτήσει όλα όσα έχασε. Νομίζει ότι έχει το θάρρος του σε αυτήν. **Ιώβ 2/7-8:** «Τότε, ο σατανάς βγήκε από μπροστά από τον Κύριο, και πάταξε τον Ιώβ με ένα κακό έλκος, από το πέδημα των ποδιών του μέχρι την κορυφή

του. Και πήρε κοντά του ένα κομμάτι από κεραμίδι, για να ξύνεται μ' αυτό· και καθόταν στο μέσον τής σιάχτης.» Και αν μετρήσουμε όλα τα δεινά που τον βρήκαν, θα ξεχάσουμε τη γυναίκα του, η οποία, στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής του, τον εγκαταλείπει και του λέει να βλασφημήσει τον Θεό και να πεθάνει; Η απάντησή του χωρίς οργή και απαξίωση αλλά με αγάπη και ελπίδα: **Ιώβ 2/10:** «Μίλησες όπως μιλάει μια από τις άφρονες γυναίκες· τα αγαθά μονάχα θα δεχθούμε από τον Θεό, και τα κακά δεν θα τα δεχθούμε; Σε όλα αυτά ο Ιώβ δεν αμάρτησε με τα χείρη του.»

Καθώς έλεγα αυτήν την ιστορία στα παιδιά του Κυριακού, με ρώτησαν πολύ σωστά: Πώς γίνεται ο Ιώβ να ήταν άμεμπτος ενώ όλοι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί μπροστά στον Θεό; Δεν ήταν άμεμπτος επειδή ήταν αναμάρτητος αλλά επειδή συναισθανόταν την αμαρτία του, μετάνιωνε για αυτή, εξομολογούνταν μπροστά στον Κύριο και ο Κύριος τον συγχωρούσε: **Ιώβ 1/5:** «Και όταν τελειώναν οι ημέρες τού συμποσίου, ο Ιώβ έστεφνε και τους αγίαζε, και, καθώς σπκωνόταν το πρωί, πρόσφερε οφλοκαυτώματα, σύμφωνα με τον αριθμό όλων τους· επειδή, ο Ιώβ έλεγε: Μήπως οι γιοι μου αμάρτησαν, και βλασφήμησαν τον Θεό στην καρδιά τους. Έτσι έκανε ο Ιώβ, πάντοτε.»

Οι φίλοι του, που έρχονται να τον δουν, είναι βάσανο και όχι παρηγοριά. Του λένε ότι κάπου πρέπει να έχει αμαρτήσει για να υποφέρει με αυτόν τον τρόπο. Ο Θεός δεν είναι άδικος, ούτε κάνει κάτι χωρίς λόγο. Ο Ιώβ καταλαβαίνει ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να δικαιωθεί μπροστά στον Θεό αλλά δεν καταλαβαίνει τον λόγο για τον οποίο υποφέρει: **Ιώβ 9/2-3:** «Αθληθινά, ξέρω ότι έτσι έχει το πράγμα· αθλητά, πώς θα δικαιωθεί ο άνθρωπος μπροστά στον Θεό; Αν θελήσει να διαδικαστεί μαζί του, δεν μπορεί να του απαντήσει σε ένα από χίλια.» **Ιώβ 14/4:** «Ποιος μπορεί να βγάλει καθαρό από ακάθατο; Κανένας.» Και με μια προφητική δήλωση διαπιστώνει ότι δεν υπάρχει κανένας μεσίτης για να συμφιλιώσει τον άνθρωπο με τον Άγιο Θεό: **Ιώβ 9/33:** «Δεν υπάρχει μεσίτης ανάμεσά μας, για να βάλει το χέρι του επάνω και στους δυο μας.»

Αυτό που χρειαζόταν ήταν λίγη παρηγοριά από τους φίλους του: **Ιώβ 6/14-17:** «Στον θλιμμένο οφείλεται έσθιος από τον φίλο του· αυτός, όμως, εγκατέλειψε τον φόβο τού Παντοδύναμου. Οι αδελφοί μου φέρθηκαν απαιτηλά σαν χείμαρρος, πέρασαν σαν ρεύμα χειμάρρων· που θοηλώνονται από τον πάγο, στους οποίους το χιόνι διαλύεται· όταν θερμανθούν, εκηλείπουν· όταν γίνει θερμότητα, εξαλείφονται από τον

δεν τα έκρυψα»

τόπο τους». Δεν τους ζητάει κάτι να του δώσουν: **Ιώβ 6 / 22 - 23:** «Μήπως εγώ είπα: Φέρτε μου; **Η:** Δώστε μου ένα δώρο από την περιουσία σας; **Η:** Ελευθερώστε με από το χέρι τού εχθρού; **Η:** Αυτρώστε με από το χέρι των ισχυρών;» Χρειαζόταν μόνο την παρηγοριά τους.

Πόσες φορές θέλουμε να αλλάξουμε τους άλλους πρώτα για να τους αγαπήσουμε; Θέλουμε να τους διορθώσουμε, να τους φέρουμε στα μέτρα μας. Ο Κύριος μάς αγάπησε όπως ήμασταν με την αμαρτία μας και μας έλκυσε κοντά Του με έλεος.

Το ερώτημα όμως δεν έχει απαντηθεί. Γιατί έπρεπε να υποφέρει έτσι αφού δεν έφταιξε σε κάτι. Τι εξυπηρετούσε αυτή η δοκιμασία; Η απάντηση μας έρχεται από την Καινή Διαθήκη: **Εβρ. 5 / 8:** «*παρόλο που ήταν υιός, έμαθε την υπακοή από όσα έπαθε.*» Πώς θα αποδείξουμε την αγάπη μας, την εμπιστοσύνη μας, την υποταγή μας σε Εκείνον όταν όλα πάνε καλά; Γιατί Του αρέσει να μας δοκιμάζει; Αφού είναι Θεός και γνωρίζει τα πάντα, γνωρίζει αν Τον εμπιστευόμαστε πραγματικά. Γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο θα γνωρίσουμε και εμείς τι πίστη έχουμε. Θα καταλάβουμε πού στεκόμαστε, θα προσκολληθούμε περισσότερο σε Εκείνον που είναι το αγαθό μας. Και επιπλέον θα διακηρύξουμε την αγάπη μας σε ορατό και αόρατο κόσμο. Έτσι δίνουμε δόξα και τιμή στον Κύριο! Όλη η ιστορία του Ιώβ αναφέρεται στα πρώτα δύο κεφάλαια. Το βιβλίο του όμως έχει άλλα σαράντα κεφάλαια. Μέσα σε αυτά περιγράφεται η κατεργασία, η μαρτυρία, το καθαρό χρυσάφι που

βγαίνει από την καρδιά του Ιώβ. Γιατί ο Παύλος ζητάει να γνωρίσει την κοινωνία των παθημάτων του Χριστού; Για να καταλάβει περισσότερο την αγάπη του Θεού. Για να καταλάβουμε τι πέρασαν οι γονείς μας για να μας μεγαλώσουν, θα πρέπει να γίνουμε κι εμείς με τη σειρά μας γονείς. Τότε μόνο θα βιώσουμε την αγάπη τους. Για να κατανοήσουμε σωστά την αγάπη του Χριστού, πρέπει να γίνουμε κοινωνοί των παθημάτων Του, τα οποία υπέμεινε για χάρη μας με χαρά, αποβλέποντας στον καρπό του πόνου της ψυχής Του, που είμαστε όλοι εμείς. Όμως, σε όλη αυτή τη δοκιμασία έχει τον απόλυτο έλεγχο. Είναι Κύριος! Και τα λόγια Του είναι η παρηγοριά μας. Το πρόσωπό Του είναι χορτασμός ευφροσύνης. Η αγάπη Του είναι τέλεια και αιώνια! Αυτή ήταν και η παρηγοριά του Ιώβ: **Ιώβ 6 / 10:** «*Κι ακόμα, θα είναι η παρηγοριά μου, ότι, και αν καταναλωθώ μέσα στη θλίψη, κι αυτός δεν με θλυπηθεί, εγώ τα βλόγια τού Αγίου δεν τα έκρυψα.*»

Όλοι μας καθημερινά γράφουμε ιστορία. Με τις σκέψεις μας, τις πράξεις μας, τις επιλογές μας, την πίστη μας, την αγάπη μας. Με τον καρπό του Πνεύματος που φέρνουμε όταν είμαστε ενωμένοι μαζί Του. Με το νερό το ζωντανό που αναβλύζει από μέσα μας και ξεδιψάει εμάς και τους άλλους. Και αυτή η ιστορία δεν θα ξεχαστεί ποτέ, θα μείνει αιώνια ευχαριστία και δόξα για Εκείνον!

Γιάννης Πασπαλλής

Όταν χρειάζεται να εφοδιασθείς με καινούργια δύναμη στο ταξίδι της ζωής

Ακόμα και οι καλλίτεροι πολεμιστές κάποια στιγμή κουράζονται και εξαντλούνται. Όλοι μας είμαστε επιρρεπείς στην κούραση και κάποια στιγμή μας αφήνουν οι αντοχές μας. Ο Κύριος μας, όμως, είναι πάντα δυνατός και μας εφοδιάζει κάθε φορά πάλι με τη δική Του δύναμη για να μπορούμε να προχωρήσουμε στο ταξίδι μας. Ας είναι η προσευχή μας το Πνεύμα του Θεού να μας δυναμώσει όταν βρισκόμαστε σε αδυναμία και κατακλυζόμαστε από ανησυχίες. Να μας βοηθήσει να συνεχίσουμε και να αδράξουμε την κάθε ευκαιρία που μας δίνει. Να πιστέψουμε ότι Εκείνος θα κάνει πολύ περισσότερο απ' ό,τι εμείς μπορούμε να ζητήσουμε ή να σκεφτούμε.

Ησαΐα 40/30-31: «*Και οι νέοι θέλουσιν ατονίσει και*

αποκάμει, και οι εκλεκτοί νέοι θέλουσιν αδυνατήσιν παντάπασι· αλλ' οι προσμένοντες τον Κύριον θέλουσιν ανανεώσει την δύναμιν αυτών· θέλουσιν αναβή με πτέρυγας ως αετοί· θέλουσι τρέξει, και δεν θέλουσιν αποκάμει· θέλουσι περιπατήσιν, και δεν θέλουσιν ατονίσει.»

Εφεσ. 3/20: «*Εις τον δυνάμενον υπερεκπερισσού να κάμη υπέρ πάντα όσα ζητούμεν ή νοούμεν, κατά την δύναμιν την ενεργουμένην εν ημίν.»*

Φιλ. 3/14: «*Αλλ' εν πράττω, τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα εμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.»*

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Εδουάρδος Μακαριάν

Ο Εδουάρδος Μακαριάν, πιστός δούλος του Θεού, κήρυκας του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, Αρμένης στην καταγωγή, ήταν κάτοικος Αμφιάλης, όπου ζούσε με την οικογένειά του. Την Ελληνική γλώσσα την έμαθε διαβάζοντας την Αγία Γραφή με μεγάλο ζήλο και με τη βοήθεια του Θεού τα κατάφερε, όπως έλεγε.

Κατατρεγμένος στην πατρίδα του από τους Τούρκους, κινδύνευσε να χάσει μαζί με την οικογένειά του και αυτή τη ζωή του. Όμως κάποιος Τούρκος τους βοήθησε, και τους έκρυψε στο σπίτι του. Την επόμενη μέρα, νωρίς το πρωί, τους συνόδευσε στο πλοίο για την Ελλάδα. Μεγάλωσε ορφανός, και ταλαιπωρήθηκε πολύ στη ζωή του. Έκανε οικογένεια και δούλευε σαν επιδιορθωτής παλαιών υποδημάτων.

Μας έλεγε ότι, πριν γνωρίσει τον Χριστό σαν προσωπικό του σωτήρα, ζούσε μέσα στην αμαρτία. Ήταν αλκοολικός με κακές παρέες. Μια μέρα, εντελώς τυχαία, μπήκε σε μια εκκλησία, κάθισε και άκουσε όλο το κήρυγμα το οποίο τον άγγιξε κι έβαλε τα κλάματα γιατί ένοιωσε ότι απευθυνόταν σ' αυτόν. Όταν τον πλησίασε ο ομιλητής της Εκκλησίας ο Μακαριάν τον ρώτησε πώς ήξερε τη ζωή του. Ο ιεροκήρυκας του απάντησε ότι δεν απευθυνόταν σε αυτόν, απλά αυτό ήταν το θέμα εκείνης της ημέρας.

Έτσι ξεκίνησε η αλλαγή στη ζωή του, γιατί, όπως έλεγε: «Δέχτηκα τον Χριστό στην καρδιά μου σαν προσωπικό μου σωτήρα. Αλλά τότε ήρθαν τα πάνω κάτω. Οι φίλοι και οι πελάτες μου με απέφευγαν. Βλέπετε, δεν ήμουν πλέον πότης, ούτε έλεγα καλαμπούρια να γελάνε. Έτσι δεν μου φέρνανε πια δουλειά και τα οικονομικά μας στένεψαν πολύ. Τα έξοδα έτρεχαν και εγώ δεν έβγαζα ούτε τα πιο απαραίτητα.

Μια μέρα έρχεται η γυναίκα μου και μου λέει: “Χρειαζόμαστε 300 δραχμές για τους λογαριασμούς και πρέπει να δοθούν σε δύο μέρες. Εσύ έδωξες όλους τους πελάτες για τον Χριστό. Πού είναι τώρα ο Θεός σου;” Της απάντησα: “Εγώ ξέρω ότι είναι εδώ. Πήγαινε εσύ και θα δω τι θα κάνω”. Γονάτισα και Του είπα δύο λόγια: “Κύριε, άκουσες; 300 δραχμές και εγώ δεν έχω ούτε τρεις”. Έμεινα εκεί δεν ξέρω πόση ώρα όταν άκουσα τον ταχυδρόμο να μου φωνάζει, “Γράμμα από την Αμερική”.

Ήταν της αδερφής μου που είχαμε χρόνια να επικοινωνήσουμε. Ανοίγω τον φάκελο, ένα γράμμα και κάτι δολάρια. Τα υπολογίζω ήταν περίπου 300

δραχμές. Φωνάζω τη γυναίκα μου, της τα δίνω κι εκείνη με απορία με ρωτάει που τα βρήκα. Της εξήγησα μα δεν ήξερε τι να πει. Σύμπτωση νόμιζε.

Μια άλλη μέρα έρχεται πάλι αλαφιασμένη και μου λέει: “Καλά τι έχεις πάθει; Δεν σε νοιάζει τίποτα; Σε λίγο θα έρθουν τα παιδιά από το σχολείο και εγώ δεν έχω τίποτα να ρίξω στην κατσαρόλα.”

Πήγαινε της λέω και νρέμπσο. Γονατίζω, σηκώνω τα χέρια μου, Κύριε για μένα δεν με νοιάζει, το ξέρεις. Άκουσες τη γυναίκα μου, τι θα πω στα παιδιά; Εκείνη την ώρα μπαίνει ένα παλικάρι με το καλάθι γεμάτο με ό,τι υλικό χρειάζεται για φαγητό. Δεν πρόλαβα να ρωτήσω ποιος τα στέλνει, είχε εξαφανιστεί.

Φωνάζω τη γυναίκα μου, της δίνω το καλάθι και την ρωτάω αν προλαβαίνει να μαγειρέψει. “Ναι”, μου λέει γεμάτη απορία. Τα είχε χαμένα. Μα πώς; ποιος; Ο Κύριος, της λέω, βάζει στις καρδιές των ανθρώπων να προβούν σ' αυτές τις ενέργειες. Ήταν τόσες πολλές οι επεμβάσεις του Θεού στη ζωή μου ώστε δεν ανησυχούσα, ζούσα πλέον διά πίστεως. Δόξα στον Θεό δεν μας άφησε ποτέ.

Τα παιδιά μεγάλωσαν, έκαναν δική τους επιχείρηση, παντρεύτηκαν, έκαναν οικογένεια, είχαν τα πάντα εκτός από τον Κύριο. Συνταξιούχος πλέον εγώ αφιέρωσα τον χρόνο μου στη μετάδοση του Ευαγγελίου.»

Εκτός από το κήρυγμα της εκκλησίας, επισκεπτόταν ψυχές στα σπίτια τους. Είχε χάρισμα στον προσωπικό Ευαγγελισμό. Η γυναίκα του είχε ήδη πιστέψει καθώς και η μία του νύφη, η οποία τον άκουγε με προσοχή όταν τον συνόδευε στη λαϊκή για ψώνια, όπου μιλούσε στους ανθρώπους για τον Χριστό. Είχε δημιουργήσει κατ' οίκον εκκλησίες, μια από τις οποίες ήμασταν και εμείς στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Ήμασταν πέντε γυναίκες κι ερχόταν εναλλάξ στα σπίτια μας. Θαυμάζαμε την υπομονή, την ταπείνωση και την ειρήνη στην καρδιά του, που τον διέκριναν. Βλέπετε και εμείς δεν ήμασταν και καλοί ακροατές. Είχαμε τις αντιρρήσεις μας και τις αντιδράσεις μας. Αυτός πάντα τυπικός και συνεπής στην ώρα του, χρησιμοποιούσε δύο συγκοινωνίες, χειμώνα καλοκαίρι. Ακούγαμε με προσοχή τα λόγια, τα σωτήρια λόγια. Μας μιλούσε για την αγάπη του Χριστού και για τη θυσία πάνω στον σταυρό, για μετάνοια και επιστροφή στον Χριστό.

Ποτέ κανείς δεν μας μίλησε όπως ο Μακαριάν,

Ορφανά Αρμενόπουλα υπό την προστασία του Αρμενικού Κνανού Σταυρού στο Λαύριο

ήμασταν πολύ ευγνώμονες που τον είχαμε, έστω δύο φορές το μήνα.

Μια χειμωνιάτικη μέρα, θυμάμαι, ήταν μεγάλη κακοκαιρία, βροχή, αέρας και εμείς ήμασταν σίγουρες ότι είναι αδύνατον να έρθει. Όταν τον είδαμε να φτάνει κουκουλωμένος με το αδιάβροχο και στην ώρα του μείναμε κατάπληκτες. «Μα πώς ήρθατε αδελφέ Μακαριάν, δεν έπρεπε να βγειτε.» «Το ίδιο μου είπε και η γυναίκα μου και που να σας τα λέω.

Όταν ήρθε το λεωφορείο στη στάση που περίμενα, διαπιστώνω ότι δεν μπορώ να μπω μέσα γιατί το νερό είχε υπερυψωθεί. Το μόνο που είπα: «Ω, Κύριε, τώρα;» Λοιπόν, όταν ξεκίνησε το λεωφορείο εγώ ήμουν καθισμένος αναπαυτικά στο κάθισμα του λεωφορείου, αναρωτιόμουν αν ονειρευόμουν. Μην με ρωτάτε να σας πω, δεν ξέρω πώς και πότε μπήκα. Σαν να με πήραν δύο χέρια και με ανέβασαν στο λεωφορείο.» Εμείς μείναμε άναυδες. Μα τι Θεός είναι αυτός και τι πίστη είναι αυτή που έχει αυτός ο άνθρωπος!

Ερχόταν δύο φορές το μήνα και μας έλεγε: «Ακούστε, δύο φορές το μήνα είναι λίγο, δεν μπορείτε να προχωρήσετε έτσι στα πράγματα του Θεού. Υπάρχει μια εκκλησία στα Πευκάκια. Να πηγαίνετε εκεί για να ακούτε το κήρυγμα του Ευαγγελίου.» Εμείς αγρόν αγοράζαμε. Και όμως ο σπόρος έπεφτε στις καρδιές μας,

Μια μέρα, που ήταν και η γυναίκα του μαζί, τον παρότρυνε να μας διηγηθεί ένα περιστατικό που τους συνέβη. Μας διηγήθηκε λοιπόν πως μια μέρα η γυναίκα του, καθώς ήταν διαβητική, έπεσε λιπόθυμη. «Τρόμαξα τόσο πολύ που φώναξα δυνατά Κύριε δεν θέλω να την χάσω! Τι να κάνω; Την πλησιάζω, ήταν αναισθητη. Ακούω λοιπόν μέσα στο αυτί μου, ζάχαρη. Ζάχαρη; Σε διαβητική; Σκέφτηκα ότι είναι από τον διάβολο. Δεύτερη φορά, απαλή φωνή, ζάχαρη. Παίρνω λοιπόν τη ζάχαρη, ανοίγω το στόμα με πολύ δυσκολία και μόλις γεύτηκε άνοιξε τα μάτια της και μου είπε: “Σε δύο λεπτά έφευγα”.»

Όταν ο Μακαριάν αναχώρησε για τον Κύριο μας έλειπε παρά πολύ. Περνούσε ο καιρός και εγώ σκεπτόμουν πώς θα καταφέρω να πηγαίνω στην εκκλησία στα Πευκάκια, όπως μας παρότρυνε ο αδερφός. Ήθελα πολύ κι έψαχνα κάποιον τρόπο. Ο Θεός βρήκε τρόπο. Χρησιμοποίησε έναν αδελφό που ήρθε να κάνει κάποιες επισκευές στο σπίτι μας. Πήγαινα λοιπόν στην εκκλησία στα Πευκάκια, και ήμουν πολύ ευχαριστημένη. Σε λίγο καιρό ήρθε και ο σύζυγός μου· μετανοήσαμε και δώσαμε την καρδιά μας στον Ιησού Χριστό και μέχρι σήμερα είμαστε εκεί, απολαμβάνοντας τις ευλογίες του Θεού.

Κατερίνα Μιζεράκη

Η ζωή της εξορίας στη Βόρεια Κορέα

Αν έβλεπε τη Μπέι (όχι το πραγματικό της όνομα) στη διάρκεια της ημέρας, θα φανταζόσασταν ότι η δουλειά της ήταν να μαζεύει σοδειές.

Κάθε πρωί στο χωριό όπου ζει εξόριστη, η Βαε δουλεύει όλη την ημέρα στα χωράφια. Πρέπει να συμπληρώσει την απαιτούμενη ποσόστωση σοδειών. Αν μένει χρόνος για σύντομο διάλειμμα, πηγαίνει στα δάση. Τα μανιτάρια και τα φυτά που ψάχνει αναχαίτίζουν ελάχιστα τη φοβερή πείνα στην κοιλιά της. Αλλιώς, το σιτηρέσιο είναι πενιχρό. Όπως όλοι οι άλλοι στο χωριό, η Μπέι σχεδόν λιμοκτονεί. Οι Αρχές τους δίνουν μόνο μια ποσότητα τροφίμων, ίσα-ίσα για να διατηρηθούν στη ζωή. Είναι εν μέρει τιμωρία, εν μέρει αντανάκλαση της τρομερής έλλειψης των τροφίμων στη Βόρεια Κορέα.

Αυτή δεν είναι όμως η *πραγματική* δουλειά της Μπέι. Η πραγματική της δουλειά αρχίζει τη νύχτα. Όταν, μαζί με τις συγκατοίκους της, σκεπάζουν τα παράθυρα με κουβέρτες, ανάβουν ένα κεράκι και κάθονται σε έναν στενό κύκλο. Η Μπέι ανοίγει ένα βιβλίο. «Μονάχα με ψωμί δεν θα ζήσει ο άνθρωπος, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού,» διαβάζει.

Αυτή είναι η πραγματική δουλειά της Μπέι. Αυτή είναι η κρυφή εκκλησία της Βόρειας Κορέας.

Η Μπέι δεν έμενε πάντα σ' αυτό το χωριό. Εκείνη και ο άνδρας της στάλθηκαν εδώ όταν οι Αρχές ανακάλυψαν ότι είχαν μια Αγία Γραφή. Μόνο γι' αυτό τον λόγο, καταδικάστηκαν σε μια ζωή ταλαιπωρίας και εξαντλητικής εργασίας σ' αυτό το απόμακρο χωριό, πάντα στο κείλος της λιμοκτονίας.

Είναι απίστευτα σκληρό, αλλά είτε το πιστεύεις είτε όχι, η Μπέι είναι από τους «τυχερούς» γιατί δεν εκτελέστηκε. Αυτό συμβαίνει στους περισσότερους Βορειοκορεάτες πιστούς αν η Χριστιανική τους πίστη ανακαλυφθεί. Πιστεύουμε ότι υπάρχουν 400.000 Χριστιανοί στη Βόρεια Κορέα, αλλά πρέπει να κρύβουν την πίστη τους. Η θρησκευτική ελευθερία είναι ανύπαρκτη για κανενός είδους πίστη. Οι Αρχές αποφασίζουν τα πάντα για τις ζωές των Βορειοκορεατών: Πού θα μείνουν, τι κάνουν, ακόμα και τι σκέφτονται.

Η Βόρεια Κορέα δεν είναι η μόνη χώρα που η πίστη στον Ιησού εκθέτει τους Χριστιανούς σε φοβερούς διωγμούς. Για παράδειγμα, είναι το Αφγανιστάν, που αναφέρεται συχνότατα στις ειδήσεις τους τελευταίους 6 μήνες. Δεσποτική ηγεσία. Παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Διωγμοί μειονοτήτων. Ανθρωπιστικές κρίσεις. Από το Ιράν μέχρι τη Νιγηρία, από τη Σομαλία μέχρι τη Σαουδική Αραβία, πολλοί Χριστιανοί σ' όλο τον κόσμο ξέρουν ότι μπορεί να φυλακιστούν, να βασανιστούν ή ακόμα να εκτελεστούν για την πίστη τους. Συγκριτικά, στη Μπέι επιβλήθηκε μια σχετικά ελαφριά ποινή. Είναι ευγνώμων που ζει, αλλά η τιμωρία της είναι πιο σκληρή απ' ό,τι φαίνεται. Η περιοχή στην οποία στάλθηκε μοιάζει περισσότερο με φυλακή παρά με αγρόκτημα. Οι δρόμοι ελέγχονται και φυλάσσονται στενά.

Κι όμως, μια φορά, η Μπέι κατόρθωσε να δραπετεύσει. Όταν οι Βορειοκορεάτες ξεφεύγουν από τη χώρα, συχνά περνάνε τον Ποταμό Γιαλού για να μπουν στην Κίνα. Δεν είναι εύκολο ταξίδι και τώρα με την πανδη-

μία είναι ακόμα πιο δύσκολο. Όταν φτάσουν στην Κίνα, υπάρχει κίνδυνος οι Βορειοκορεάτες να συλληφθούν από τις δυνάμεις ασφαλείας και να απελαθούν πάλι πίσω στη Βόρεια Κορέα για να αντιμετωπίσουν ανάκριση και φυλάκιση. Πολλοί Βορειοκορεάτες όμως – ανάμεσά τους και Χριστιανοί – είναι έτοιμοι να το ρισκάρουν. Όταν η Μπέι έφτασε στην Κίνα, βρήκε καταφύγιο σ' ένα ασφαλές σπίτι.

Φαντάζεστε τη χαρά της που βρήκε εκεί Χριστιανική επικοινωνία. Στη μυστική εκκλησία της Βόρειας Κορέας όλα γίνονταν ψιθυριστά. Τώρα έψαλλε και προσευχόταν με δυνατή φωνή. Διάβαζε ανοιχτά τον Λόγο του Θεού με τους άλλους πιστούς. Κίνδυνοι υπήρχαν, αλλά δεν συγκρίνονταν με τους κινδύνους που η Μπέι αντιμετώπιζε στη Βόρεια Κορέα. Κι όμως, όταν της πρόσφεραν την ευκαιρία να μείνει εκεί, δεν τη δέχθηκε. Γύρισε στην πατρίδα της με τα τρόφιμα και τα φάρμακα που της είχαν δώσει, και μια πολύτιμη Αγία Γραφή. Τα μοιράστηκε όλα με την κρυφή ομάδα της εκεί.

Θαρραλέοι Χριστιανοί σαν τη Μπέι ξέρουν τι σημαίνει να ακολουθούν τον Ιησού, ό,τι και να είναι το κόστος. Και για τη Μπέι ήταν μεγάλο, αν και θεωρεί ότι ο πόνος της ήταν ευλογία. Τα δώρα και οι προσευχές σας όμως, είναι ζωτικής σημασίας.

Η Μπέι κατόρθωσε να μας στείλει ένα γράμμα:

«Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Είμαι καλή και ήσυχη με τη χάρη του Θεού και τη δική σας φροντίδα.

Ευχαριστούμε τον Πατέρα που εργάζεται θαυμαστά. Είμαι βαθιά συγκινημένη καθώς γράφω. Πήραμε το δώρο της καρδιάς σας. Μένουμε σταθεροί στους δρόμους του πόνου, όπως πάντα.

Όποτε ανοίγω τα μάτια μου το πρωί, νοιώθω την παρουσία του Πατέρα μας.

Από την οπτική γωνία των άηλων, η γεμάτη πόνου ζωή μας πρέπει να φαίνεται καταραμένη. Αυτός ο πόνος είναι μια ευλογία από τον Πατέρα μας που το επέτρεψε, γιατί μας φέρνει πιο κοντά Του. Ευχαριστούμε τον Πατέρα μας που έκανε μεγαλεία για να μας χαρίσει ζωή.

Εμείς, που δεχόμαστε τη θαυμαστή Του Χάρη κατανοούμε τα λόγια Του: «Μονάχα με ψωμί δεν θα ζήσει ο άνθρωπος, αληθιά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού». Όποια ζωή ακολουθεί τα λόγια Του είναι ευλογημένη. Εκείνο για το οποίο Τον ευχαριστώ ιδιαίτερα είναι ότι ο Πατέρας Θεός με χρησιμοποιεί να εργάζομαι σαν δούλη Του. Θέλω να αφιερώσω τη ζωή μου, μέχρι θανάτου, για τη δόξα Του.

Αδελφέ, έχω μια παράκληση. Παρακαλώ, μεταβίβασε την ευγνωμοσύνη και την εκτίμησή μας σ' εκείνους που μας έστειλαν αυτό το υλικό. Υποκλίνομαι μπροστά τους με ευγνώμονη καρδιά.

Ας μένουμε υγιείς και ας μαχόμαστε δυναμικά για τον ευαγγελισμό της Βόρειας Κορέας.

Η Μπέι, η εν Χριστώ αδελφή σας».

OPEN DOORS

Απόδοση - επιμέλεια: Τζένιφερ Τζακ

ΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ;

*Ποιος Βασιλιάς θ' αντάλαξε τα πλούτη του, το θρόνο
με δάκρυα, απόρριψη, αίμα, καρφιά και πόνο;*

*Ποιος άλλος από πλούσιος, δούλος, φτωχός εγίνει
για να σου δώσει, άνθρωπε, αιώνια γαλήνη;*

*Ποιος άλλος θα γινότανε γι' αμαρτωλούς θυσία
ενώ θα απαρνιότανε κάθε δική του αξία;*

*Ποιος άλλος που 'ναι δίκαιος δέχεται να πεθάνει
για σφάλματα και κρίματα, που άλλοι έχουν κάνει;*

*Ποιος άλλος θα θεράπευε και θα ευεργετούσε
χωλούς, τυφλούς, χωρίς αυτός, δόξα να μη ζητούσε;*

*Χαστούκια και ραπίσματα, ποιος άλλος θα δεχόταν
και δεν θα 'λεγε γιατί, και να διαμαρτυρόταν;*

*Ποιος άλλος δεν θα πάλευε να σώσει τη ζωή του
αφού ήταν κατασκευάσμα ψεύτικο η ενοχή του;*

*Ποιος άλλος το κεφάλι του δεν έχει πού να κλίνει
και ποιος αγάπη απλόχερα και στους κακούργους δίνει;*

*Ποιος άλλος, όταν Βασιλιά θέλουν να τον ορίσουν
θ' αρνιότανε τέτοια τιμή, να τον υπηρετήσουν;*

*Ποιος το φιλί της προδοσίας στο μάγουλό του αντέχει
και αγαπά, και συγχωρεί, και κάκητα δεν έχει;*

*Ποιος το μπορεί του εμπαιγμού να βάλει πανωφόρι
και άγρια να τον χτυπά του μίσους ξεροβόρι;*

*Ποιος άλλος στη Γεσθημανή θα είχε τέτοιο θάρρος
για όλους μας να φορτωθεί της ενοχής το βάρος;*

*Ποιος άλλος απορρίφθηκε, μα και κατεφρονήθη
και ελογίσθηκε μηδέν, και ένοχος εκρίθη;*

*Ποιος ανομίες βάσταξε, φορτώθηκε αμαρτίες
ενώ ήταν ακηλίδωτος, σε ηθική κι αξίες;*

*Η τιμωρία π' έφερε σε όλους μας ειρήνη
έπεσε πάνω σε αυτόν, που 'ναι δικαιοσύνη.*

*Δεν είχε ωραιότητα, είδος και ούτε κάλος
και στο Σταυρό νομίζαμε, πως ήταν κάποιος άλλος.*

*Ποιος άλλος θα κατάφερνε Σταυρό να υποφέρει
και στον καθένα από μας δικαίωση να φέρει;*

*Ποιος το Σταυρό θα άντεχε, κι ακάνθινο στεφάνι
ξύδι να τον ποτίζουσε, κι ούτε μιλιά μην βγάνει;*

*Ποιος σε Σταυρό θ' ανέβαινε, για άλλους να πληρώσει
και πατρική εγκατάλειψη πρωτόγνωρη να νοιώσει;*

*Ποιος άλλος αναστήθηκε, κι έφυγ' απ' το σκοτάδι
και νίκησε το θάνατο, και ντρόπιασε τον Άδη;*

*Ποιος έδωσε το αίμα του εις τον ανθό της νιότης
απ' αμαρτίες να σωθεί, ετούτη η ανθρωπότης;*

*Κανένα άλλο πρόσωπο στο σύμπαν δεν υπήρχε
που τη σφραγίδα του Θεού για σωτηρία είχε.*

*ΜΟΝΟ ο Ιησούς Χριστός σήκωσε τέτοιο βάρος
γι' αυτό και της αληθινής πίστης λογάται φάρος.*

*ΜΟΝΟ ο Ιησούς Χριστός άντεξε τέτοια πάθη
για να πληρώσει, άνθρωπε, τα άπειρά σου λάθη.*

*Για να 'χεις το δικαίωμα εσύ ν' αποφασίσεις,
πού στην αιωνιότητα θα ήθελες να ζήσεις.*

Δημήτρης Τοράκης
Γαρίπα, Κρήτη

Ουκρανία, 2/03/2022

«Πολύ ισχύει η δέηση του δικαίου που γίνεται ένθερμα» (Ιάκ. 5/16)

Μήνυμα από έναν πάστορα στο Λνίν:

«Παρακαλώ, πείτε στους ανθρώπους σας ότι εξαιτίας των προσευχών σας, ο Θεός πραγματικά πολεμάει για μας. Οι πύραυλοι εξαφανίζονται στον αέρα χωρίς να φτάσουν στα σπίτια μας και κανένας δεν ξέρει πού πήγαν. Εχθρικά τανκς μένουν από καύσιμα.

Ρώσοι στρατιώτες χάνονται και ζητάνε από τους ντόπιους μας οδηγίες και τρόφιμα. Αναμφισβήτητα, ο Θεός ενεργεί, γιατί αντιμετωπίζουμε τον δεύτερο πιο δυνατό στρατό στον κόσμο.

Σήμερα το πρωί το Κίεβο και άλλες κύριες πόλεις είναι ακόμα ελεύθερες και εμείς στο Λβίβ δεν αναγκαστήκαμε να τρέξουμε στα υπόγεια.

Ευχαριστούμε για τις προσευχές σας.

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Η πόλη Λβίβ στη Δ. Ουκρανία

Καθώς

«Καθώς ο Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτω πρέπει να υψωθή ο Υιός του ανθρώπου· δία να μη απορθεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αληθά να έχει ζωήν αιώνιον», Ιησούς Χριστός, (Ιωάν.3/14,15).

Απρίλης και το δεξαμενόπλοιο βρισκόταν στη μέση του ωκεανού μονάχο του μέχρι εκεί που έπιανε το μάτι. Περασμένα μεσάνυχτα και κάποιος ναυτικός της βάρδιας αναλογιζόταν αυτά που είχε διαβάσει στην Βίβλο του, προτού ανεβεί στη γέφυρα... «Καθώς ο Μωυσής...».

Πρέπει να είναι η πιο περίεργη σημαία που υψώθηκε ποτέ σε ένδειξη οποιασδήποτε νίκης εναντίον οποιουδήποτε εχθρού. Πάντοτε ο νικητής της οποιασδήποτε κατάκτησής του υψώνει τη σημαία του. Στην περίπτωση όμως της ήττας των φλογερών φιδιών που έπεσαν στο στρατόπεδο του λαού Ισραήλ κατά την οδοιπορία του στην έρημο, βλέπουμε να υψώνεται σαν σημαία νίκης ένα χάλκινο φίδι, δηλαδή ένα ομοίωμα των πτηνών. Στο εξής νικητής στον αγώνα εναντίον της φιδίσιας απειλής θα ήταν όποιος πληγωμένος από φίδι θα ατένιζε απλά και μόνον στο χάλκινο εκείνο ομοίωμα.

Κατ' αρχάς πρέπει να γνωρίζουμε πως η συγκεκριμένη πληγή ήταν η απάντηση του Θεού στην αχαριστία του λαού. Έλεγαν πως θα ήταν προτιμότερο να παρέμεναν σκλάβοι στην Αίγυπτο παρά να τρώνε στην έρημο εκείνο το ελαφρύ μάννα. Αυτά τα «φίδια» της αχαριστίας μεταφορικά παραμένουν από την εποχή του Αδάμ μέχρι σήμερα και είναι οι πραγματικοί πνευματικοί εχθροί μας. Είναι σύμβολα της παρακοής και της αχαριστίας. «Γιατί μόνο αυτός ο αλλογενής ήλθε να ευχαριστήσει τον Θεό, πού είναι οι άλλοι 9 θεραπευμένοι;», ρώτησε ο Χριστός στην περίπτωση των 10 λεπρών (Λουκ. 17/11-19).

Αυτά τα φίδια θα υπάρχουν πάντοτε, διότι η ανυπακοή είναι ουσιαστικό και αναφαιρέτο στοιχείο της ελευθερίας μας. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, των φιδιών, μας γεννάται εύλογο το ερώτημα: Γιατί να δώσει εντολή ο Θεός να κατασκευαστεί ένα χάλκινο φίδι και να μην κάνει κάτι πολύ πιο απλό, να σκοτώσουν για παράδειγμα ένα αληθινό φίδι και αυτό να υψωθεί σαν σημαία; Η απάντηση σε όσους πιστεύουν στον Χριστό, δηλαδή στους αναγεννηθέντες και όχι στους απλά σαρκικά κατ' όνομα γεννηθέντες είναι τόσο όμορφη που γεμίζει το είναι τους με χαρά αγαλλίασης. Ναι, σωστά το γράφει ο δούλος του Θεού, χαρά αγαλλίασης ή αγαλλίαση χαράς. Το φίδι που κατ'

ο Μωυσής...

εντολή του Θεού έφτιαξε ο Μωυσής ήταν χάλκινο, που θα πει χωρίς δηλητήριο, πράγμα που επίσης θα πει περασμένο από τις φωτιές και τις δοκιμασίες της διαμόρφωσής του και τελικά της ύψωσής του σαν σημαία νίκης και γιατρειάς στον οιονδήποτε πληγωμένο υψώσει τα μάτια του και το ατενίσει.

Στο σημείο αυτό ακριβώς κρύβεται εκτός των άλλων και το μέγα μυστήριο της ενανθρώπισης του Σωτήρα μας Χριστού του Υιού του Θεού που έγινε Υιός ανθρώπου, τουτέστι έγινε υποκείμενος στα φιδίσια δαγκώματα της αμαρτίας αλλά χωρίς να τον δηλητηριάσει η αμαρτία (Εβρ. 4/15). Καθώς μας λέει ο προφήτης Ησαΐας, ήταν άνθρωπος *«Καταφρονημένος και απεργιμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων, και δόκιμος ασθενείας· και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη, και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν. Αυτός τώνοντι τας ασθενείας ημών εβάστασε, και τας θλίψεις ημών επεφορίσθη...»* (Ησ.53/3-4).

Ο Χριστός σαν Υιός ανθρώπου δοκιμάσθηκε σκληρά στους πειρασμούς της δικής Του ερήμου και βγήκε νικητής. Θέμα καρδιάς και απλής λογικής μας είναι ο Χριστός, και ευλογημένος όποιος και όποια ζει σε τούτη τη γλυκιά και πανέμορφη πραγματικότητα. Ναι! Ο Υιός του Δημιουργού μας έγινε Υιός ανθρώπου. Δοκιμάστηκε από την πρώτη στιγμή του ερχομού Του με τη γέννησή Του σε μια σπηλιά στάβλο, *«...διότι δεν ήτο τόπος δι' αυτούς εν τω καταλύματι»* (Λουκ.2/7). Από παιδική κιόλας ηλικία διώχθηκε από τον παιδοκτόνο και αιμοσταγή Ηρώδη. Κατέφυγε στην Αίγυπτο σαν προσφυγόπουλο, επέστρεψε στην μακρινή για τους διώκτες του Γαλιλαία, ήταν υποτασόμενος στους γονείς Του και άσπμος μέχρι την βάπτισή Του. Όσοι Τον γνώριζαν μέχρι τότε διερωτώνταν για το πώς ξαφνικά *«γνώριζε γράμματα»* ενώ δεν σπούδασε.

Αμέσως μετά τη βάπτισή Του και τη Θεϊκή βεβαίωση πως Αυτός ήταν ο αγαπητός Του Υιός, οδγηθήκε από το Άγιο Πνεύμα στη δική Του έρημο και δοκιμάστηκε στα επανειλημμένα δαγκώματα του πανάρχαιου φιδιού. *«Αν είσαι Υιός του Θεού πες να γίνουν ψωμιά οι πέτρες, πέσε από το ακροκέραμο του Ναού, σου δίνω όλα τα βασίλεια της γης αν με προσκυνήσεις, διότι δικά μου είναι»* κλπ. Σε όλες αυτές τις προτροπές και υποσχέσεις η απάντηση ήταν σταθερή, *«είναι γεγραμμένο»*. Πλήρης και τέλεια η εμπιστοσύνη Του στον Πατέρα Του. Σημαία Του το *«γεγραμμένο»* και το *«όχι το δικό Μου θέλημα, αλλά το δικό Σου θέλημα,*

Πατέρα, να γίνει». Και ήπιε το ποτήρι στον κήπο της Γεθσημανή και αμέσως μετά συνελήφθη, βασανίστηκε, ανέβηκε στον Γολγοθά φορτωμένος τον Σταυρό Του, δηλαδή τις αμαρτίες μας, που είναι οι δαγκωματιές των φιδιών που ο καθένας μας τις γνωρίζει πολύ καλά, τόσο στον εαυτόν του, όσο και στον συνάνθρωπό του.

Ο Χριστός ήταν και είναι ο Αίρων την αμαρτία του κόσμου. Αυτός τούτος ο Σταυρός Του ήταν και είναι ο Ιστός πάνω στον οποίον καρφώσαμε τη Σημαία μας, που είναι ο ίδιος ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρας του κόσμου. Σε Αυτόν ατενίζουμε... Ναι! Σωστά το έγραψε ο δούλος του Θεού, ο Χριστός είναι σωτήρας όλου του κόσμου, διότι τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε έστειλε στη Γη τον Γιό Του τον Μονογενή για να μη χαθεί ΟΠΟΙΟΣ πιστεύει εις Αυτόν, αλλά να έχει ζωή Αιώνια... (Ιωάν.3/16).

Ο Χριστός είναι η Σημαία μας και ο ιστός της είναι ο Σταυρός. Μην ανησυχείς αγαπητό τέκνο του Χριστού. Ο Χριστός αναστήθηκε, το ίδιο θα συμβεί και με μας εκείνη την ένδοξη μέρα. Όχι λόγω της αγιότητας μας, αλλά λόγω της ενουειδής πίστης μας και του αγώνα μας στο να περπατάμε στον δρόμο που λέγεται Ιήσους Χριστός, καλυπτόμενοι με τη χάρη του Θεού. Για σκέψου, αλήθεια, πως η ιστορία των φιδιών της ερήμου είναι μια τρανταχτή, ολοφάνερη προφητεία της Σταύρωσης του Χριστού μας, του αναμάρτητου Υιού του Ανθρώπου, που σήμερα είναι μια αναμφισβήτητο ιστορικό γεγονός! Για σκέψου επίσης, πως απλοί ψαράδες ιδιώτες έγιναν διδάσκαλοι στα πανεπιστήμια του 21^{ου} μ.Χ. αιώνα! Για σκέψου πως σχεδόν όλοι τους υπέστησαν μαρτύρια, σταυρώσεις, γδαρσίματα, λιθοβολισμούς, βορά σε άγρια θηρία, προκειμένου να αρνηθούν την ανάσταση του Χριστού, αλλά χωρίς αποτέλεσμα!

Ο Χριστός αναστήθηκε και η υπόσχεσή Του είναι πως θα μας αναστήσει, θα επιστρέψει για να παραλάβει, να αρπάξει τη νύμφη Του. Ναι, θα έλθει για να αναστήσει τους κοιμηθέντες και να αρπάξει, να κλέψει, τη νύμφη Του από τον κόσμο τούτο, γιατί Τον αγάπησε και την αγάπησε μέχρι θανάτου Του, θανάτου δε σταυρικού και αυτό είναι *«γεγραμμένο»* με το αίμα Του. Η αρπαγή είναι θέλημα Θεού, *«γέγραπται»* και καμιά κεραία και κανένα ιώτα δεν θα μείνει ανεκπλήρωτο!!

«Χριστός Ανέστη»!

Αλέξανδρος Δαδάος

Σίμων ο Κυρηναίος

Είναι ευρύτερα γνωστό ότι ο Μάρκος απευθύνει το Ευαγγέλιο του προς την Ρώμη και τη νοοτροπία του κόσμου της, ως γραφίδα του Παρακλήτου, του Αγίου Πνεύματος. Είναι επίσης γνωστό και θα πρέπει να προστεθεί, η σύνδεση του Ρούφου, ενός των γιών του Σίμωνος με τον ασπασμό που δίνει ο Παύλος προς τους Ρωμαίους αδελφούς *«Ασπάσθητε τον Ρούφον τον εκλεκτόν εν Κυρίω και την μητέρα αυτού και εμού»* (Ρωμ.16/13).

Έτσι ο Μάρκος, στο προτελευταίο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του, θα μας χαρίσει την τεκμηριωμένη περιγραφή: *«Και αγγαρεύουσι τινα Σίμωνα Κυρηναίον διαβαίνοντα, ενώ ήρχετο από του αγρού, τον πατέρα του Αβελζάνδρου και Ρούφου, διά να σηκώση τον σταυρόν αυτού.»* (Μάρκ. 15/21).

Είναι χαρακτηριστική και συγχρόνως εκπληκτική σε απλότητα η φράση *«ενώ ήρχετο από του αγρού»*. Σου θυμίζει ο Σίμων εκείνους τους ανθρώπους που γίνονται τύποι και περνούν στους αιώνες, που δεν έχουν άλλο ενδιαφέρον από τη δουλειά τους. Ήσυχτοι, αδιάφοροι, χωρίς τις εκζητήσεις που οδηγούν σε νέα ενδιαφέροντα. Θα τους βρείτε αυτούς τους τύπους στο χωριό, στις πολιτείες, στην καθημερινή ζωή.

Ποιος, στις πόλεις που ζούμε, δεν έχει δει Κυριακή απόγευμα στους περίεργα ερημικούς δρόμους του εμπορικού κομματιού της πόλης, κάποια πόρτα μισάνοιχτη, κάποιο ρολό μισοανεβασμένο; Φαντάσου κάποιον με άσπρα μαλλιά να γράφει στο κιτρινιασμένο τεφτέρι του ή να παλεύει με τα ράφια. Έξω λιακάδα, κίνηση, αργία, ζωή. Εκείνος και το μαγαζί του. Τίποτε άλλο. Κάπως έτσι θέλω να βλέπω τον καλό Σίμωνα. Λιγομίλητο, απλό, δουλευτή. Με ρυτιδωμένο απ' τον ήλιο πρόσωπο και ροζιασμένα από το τσαπί χέρια.

Είναι παραμονή της Γιορτής της Μεγάλης. Είναι κάτι πιο πολύ από σχολή και αργία. Είναι σωστό πανηγύρι. Μυριάδες οι ξένοι. Πάλλει η ζωή και η κίνηση. Και ξέχωρα από τη γιορτή, σήμερα η θανατική εκτέλεση Εκείνου *«...όστις εισάθη ανήρ προφήτης, δυνατός εν έργω και λόγω ενώπιον του Θεού και παντός του λαού»* (Λουκ. 24/19).

Αυτός λοιπόν, ο Σίμων, μόνος παροικεί στην

Ιερουσαλήμ και δεν έμαθε τι συνέβη σ' αυτήν; Η Ιερουσαλήμ καίγεται κι ο Σίμων πήγε στο χωράφι... Και τώρα – τι τον νοιάζει – επιστρέφει για το σπίτι του. Κι αν αύριο δεν μπορεί να δουλέψει – είναι το μεγάλο Πεσόαχ (Πάσχα) – όμως θα σηκωθεί πρωί, και οδόν Σαββάτου, κάπου θα πάει, κάτι θα κάνει να γεμίσει τη μέρα του. Ποιος δεν έχει συναντήσει στη ζωή του αυτόν τον τύπο;

Του μιλάς, του λες δυό λόγια, του φέρνεις το μεγάλο το άγγελμα της Χάριτος και κείνος...σε κοιτάζει έκπληκτα, παράξενα, αινιγματικά: *«Εγώ, Άφησέ με, άνθρωπέ μου. Δεν πείραξα κανέναν, Δεν με βλάπτει κανένας. Κάνω τη δουλειά μου. Δεν θέλω να ξέρω τίποτε, δεν θέλω να μάθω για τίποτα.»*

Μια φιλοσοφία είναι και τούτη, που πολλές φορές ξεγελάει τον πιστό άνθρωπο: Είναι ένας απείραχτος άνθρωπος. Ήσυχος. Τη δουλειά του και τίποτε άλλο. Ανθρωπάκι του Θεού.

Κι όμως, ο Σίμων έχει να δώσει ένα μάθημα. Δεν θα υπάρξει τρίτη κατάσταση. *«Η υπέρ ημών ή καθ' ημών»*.

Μπροστά στον Σταυρό δεν τηρείται ουδετερότητα. Δεν υπάρχουν αδιάφοροι. Δεν στέκεται το επιχείρημα του Σίμωνος: *«Αφήστε με. Δεν ξέρω. Δεν παίρνω θέση. Εγώ έρχομαι από τον αγρό»*.

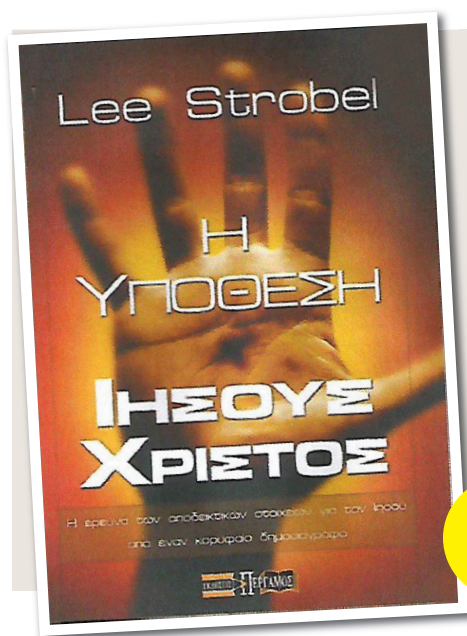
Όχι, κάθε άνθρωπος θα πάρει θέση. Κάθε ψυχή θα διαλέξει. Θα επιλέξει ανάμεσα στους εχθρούς και στους φίλους του Ναζωραίου. Τρίτη κατάσταση δεν χωρεί. Δεν αιτιολογείται. Είναι κατά τη Γραφή απαράδεκτος.

Ο Σίμων ο Κυρηναίος αναγκάστηκε να λάβει θέση. Να ταχθεί. Να ψηφίσει. Να δώσει τη ζωή του και την ψυχή του. Και κέρδισε. Και μπήκε στο νέφος των αγίων, σε κλήρο ελπίδας, σε βεβαιότητα ουρανού. Πίστεψε, σώθηκε και αξιώθηκε να δει τα παιδιά του πιστούς, γνωστούς όσο ο ίδιος, από την ευαγγελική περιγραφή.

Αυτή είναι η αλήθεια. Και η ανάγκη να πάρει κάθε ψυχή μια θέση – την όποια θέση – απέναντι στο Αίμα της χάριτος του Κυρίου.

Και η ευχή μας μια: η ψυχή να πάρει τη σωστή θέση, τη θέση του Σίμωνος του Κυρηναίου.

Σπύρος Πορτινός

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Lee Strobel

(Μετάφραση – Επιμέλεια: Δρ Γιούλικα Κ. Masry)

Η πλέον ενδελεχής, εκτεταμένη και σε βάθος Έρευνα των αποδοκασκών στοιχείων για τον Ιησού Χριστό από έναν κορυφαίο δημοσιογράφο.

Το βιβλίο που έφερε παγκόσμια αναστάτωση και κυκλοφορεί σε εκατομμύρια αντίτυπα. Μία πλήρης απάντηση σε κάθε ειλικρινή αναζητητή της Αλήθειας.

Σελίδες 399

No. 207

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Τα σημεία των καιρών
και η Έλευση του Ιησού Χριστού

Θάνος Καρμπόνης

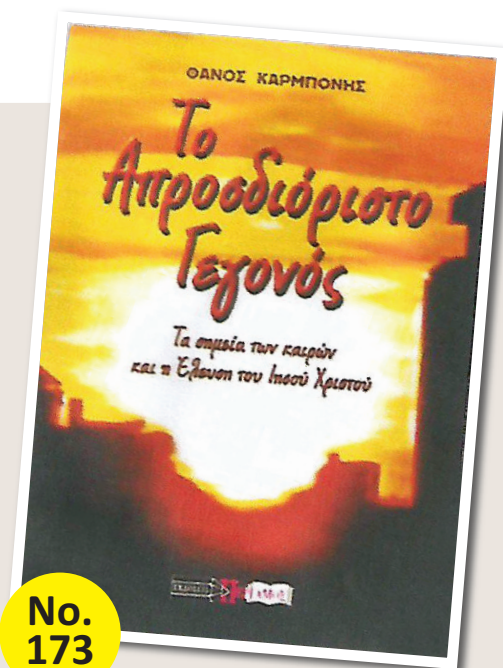
Πάντοτε καντό και πάντοτε ενδιαφέρον το θέμα. Απορίες και ερωτήματα, καθώς και συναισθήματα γεννιούνται στη σκέψη μας ότι κάποια στιγμή θα έρθει ξανά ο Χριστός.

Το ερώτημα είναι, αν ο καθένας από μας είναι έτοιμος για τη Μεγάλη Εκείνη Στιγμή.

Το βιβλίο αξίζει να διαβαστεί.

Σελίδες 56

No. 173

Το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

Γένεση 5/24
Β' Κορινθίους 3/17,18

Μαζί Σου

*Περπάτησε με τον Θεό ο Ενώχ
και πια δεν βρισκότανε.
Τον είχε πάρει μαζί Του.*

*Θέλω κι εγώ να περπατάω μαζί Σου.
Μεσ' στα δρομάκια του Λόγου Σου.
Εκεί φανερώνεσαι.
Εκεί η καρδιά Σου στάζει αγάπη.
Αγάπη και αίμα.
Μια σταγόνα μού ανήκει.
Με καθαρίζει.
Μπορώ ν' απηλώσω το χέρι μου
να πιάσω το δικό Σου*

*Αγάπη και αίμα και νερό.
Ξεδιψάω. Παίρνω ζωή.
Κρατάω το χέρι Σου
και ξεμακραίνω, ξεμακραίνω
μαζί Σου.
Με καταυγάζει το φως
της παρουσίας Σου.
Μεταμορφώνομαι.
Σου δίνω δόξα.
Σε λατρεύω.
Πατέρα τού Κυρίου μου,
του Ιησού Χριστού.*

*Βασιλική Μαρκεσίνη
(από «Το Ημερολόγιό Μου»)*